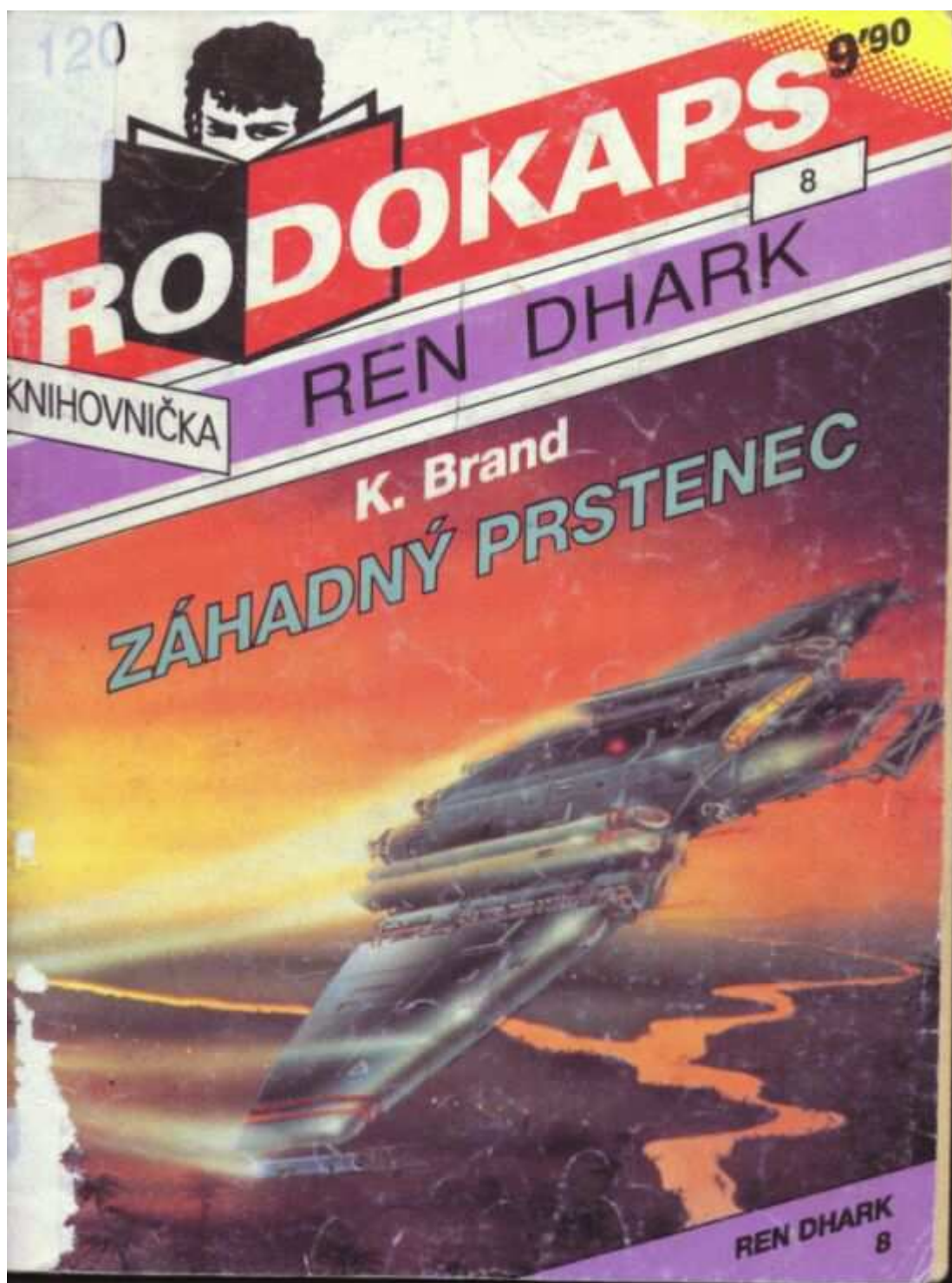

Padesát tisíc kolonistů ze Země se po zničení 'kosmické lodě' podřizuje bez odmluv diktátorskému guvernérovi Roccovi. Jen někteří mu ještě vzdorují, především členové bývalé posádky. Skupinu důstojníků z lodě GALAXY, vedenou Renem Dharkem, deportuje guvernér na ostrov Deluge. v

Ren Dhark tu nachází stopy neznámé civilizace, objeví podzemní továrny, které lze znovu uvést do chodu. Guvernér Rocco, který se už cítil být pánem nad celou planetou Hope, se musí obávat, že se Dharkovi lidé jednou vrátí, vybavení technikou a zbraněmi, které předčí lidské. Jeho muži na vypovězence zaútočí.

Ve chvíli, kdy Dhark s přáteli zkoumá podzemní velkoměsto, musí část posádky z GALAXY bojovat proti výsadbě Roccových žoldnérů. Obě skupiny od sebe nečekaně oddělí

neviditelné energetické bariéry. Ren je musí zdolat, aby mohl přispěchat ohroženým na pomoc...

***

Nad Cattanem vládla noc plná neznámých hvězd. Od řeky se nesla aromatická vůně vody. Hory se rýsovaly proti nebi jako černá zubatá kulisa. Cattan byl osvětlen pouze na nejdůležitějších bodech. Ve většině oken vládla tma. Ale jako obvykle byl výjimkou bungalov, v němž žil a sídlil guvernér Rocco- velká okna svítila pronikavě daleko do noci.

Roccova postava se odrážela proti oknu. Stál, ani se nehnul a zdálo se, že se upřeně dívá do noci.

Totéž dělal ještě někdo: Bob Slalom, ještě před půl rokem nejznámější trumpetista na Zemi. Stál na východním okraji města, v rukou měl Zlatou trubku, s níž slavil své největší úspěchy, a zamýšleně se z pahorku díval přes město a řeku k horám.

Pak si nasadil trubku ke rtům.

Od té doby, co se jim tento svět stal novou vlastí, vystupoval Bob Slalom před Cattanem a jeho padesáti tisíci obyvateli poprvé.

Nocí se nesly vznešené tóny trubky. Jako by svým zvukem chtěla dosáhnout hvězd. Lidé se probouzel a naslouchali. Jen někteří toto sólo znali. Ani Bob Slalom nevěděl, že zaznělo poprvé před sto lety v jednom filmu.

Rocco sebou při prvních tónech trhl. Okamžitě mu bylo jasné, kdo to hraje, ale neznal název skladby. Přesto cítil, že ho tato hudba strhává, jak se ho snaží změnit.

Pár kroků za ním seděl drobný černovlasý Ligo Sabati. "Zatracenej kravál!" zasyčel a v očích se mu zablýskal vztek.

Zvuk Zlaté trubky pronikal i zvukovou izolací bungalovu. Bob Slalom hrál fortissimo, A najednou se ozval falešný tón. Disonance, která se přímo zaryla do uší.

Trubka zaječela, ale hned nato se opět vrátila k původní melodii a Bob Slalom hrál dál. jako by se vůbec nic nestalo.

Rocco naslouchal. Tušil, že skladba už brzo skončí. Když si všiml, že Sabati chce ještě něco poznamenat, mávl na něj, aby mlčel.

Pak dozněl poslední tón a nad Cattanem zavládla opět tichá noc - tichá jako svit hvězd.

"Co to bylo?" řekl Rocco a byla to jen řečnická otázka. "Proč si Slalom vybral pro svou produkci zrovna noc?"

"Už jste vidci někdy umělce, který by byl normální?" poznamenal pohrdaví Sabati.

Tím to pro něj skončilo.

Ale ne pro ostatní.

Ti stáli venku. Očekávali tuto skladbu. A teď čekali na onen falešný tón

"A je to!" řekl chraplavě nějaký muž a otřel si ruce o kalhoty.

"Jo," řekl druhý. A pak i je hudba očarovala. Bez dechu poslouchali velkého umělce, jenž dokázal ze svého nástroje vyloudit zvuky výmluvnější než lidská řeč. Pak přišlo finále.

Za pár minut už byli muži opět ve své ubikaci. Mrkli na sebe, ale nelekli ni. Taky proč? Bylo by to nebezpečné. Od té doby, co Bernd Eylers uprchl z vězení, hemžilo se to všude jen samými Roccovými řízly. Slovo navíc znamenalo sebevraždu. Setkat se stejné smýšlejícími končilo v nejlepším případě deportací.

Ale Roccovu bandu ani nenapadlo, že by se lidé mohli domluvit přes Slalomovo sólo.

Onen falešný tón byl pro ně signálem, že Bernd Eylers už není v Cattanu!

Podářilo se dostat ho z města.

"Měli bychom si jít zase lehnout."

Totéž učinilo v Cattanu i mnoho jiných.

Jen Rocco nemohl usnout. Nervózně chodil po pracovně. Ta melodie ho pronásledovala. Ustavičné mu zněla v uších.

"Nejradši bych toho šílence Slaloma dal zavřít!" vyštěkl najednou.

"Radši ne," radil mu Sabati, jemuž ona melodie vůbec nic neřekla. "Měli bychom na Main Islandu dopřát bláznům svobodu. Vysvětlíte mi ale, proč se Megun nehlásí."

"Ohlásí se už brzo," odsekl Rocco. "Sabati, hned ráno sem ten cvok Slalom napochoduje. Zakážu mu jednou provždy, aby se takhle producoval. A ještě něco: Zjistěte Slalomovo chování při přistání GALAXY."

Sabati se na něj tázavě podíval.

"Nerozumím."

Rocco mávl rukou.

"Hlavně, že tomu rozumím já. Chci to vědět do oběda."

"Panebože," konstatoval Sabati, "vás to troubení ale rozčílilo! Proč toho trumpetistu nepovažujete prosté a jednoduše za blázna? Nate, Rocco..." Podal mu sklenici koňaku.

"Napijte se. To vám udělá dobře."

Rocco vypil sklenici jedním douškem. Pak se na ni zadíval. Bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. Nakonec ji pomalu položil na stůl. Myslel na to, že jeho pozice stále ještě není tak pevná, jak by potřeboval. Ve městě měl stále dost odpůrců.

"Možná máte pravdu, Sabati. Jestliže na tento incident nebudeme reagovat, nevyvoláváme žádnou zlou krev. Ale zkuste ještě jednou navázat spojení s Megunem. Vždyť se měl už dávno ohlásit!"

***

Stále jsou ještě naživu!

Ale na jak dlouho?

Dan Riker měl pocit, že se mu ten safírový svit v tunelu vysmívá. A na Milese Congollona se už nemohl ani podívat. Milesova tvář zračila zoufalství a vysílení. Ale i ostatní byli na pokraji sil. A konec se rychle blížil.

Ještě rychlejší však byli Megunovi muži, kteří se jim hnali v patách a každou minutu se více přibližovali.

Dan Riker se ohlédl. Ostatního tupě následovali. Úplně vzadu šel Manu Čobe. Ale ani on už nebyl docela v pořádku. Vrávorál jako opilý.

Riker zaslechl, jak Congollon zaklel.

"Co je?" zeptal se.

"Nic! Tady už nic není a tam taky ne!"

Tam... Tam bylo za energetickou bariérou, k níž se blížili a za níž se nacházel Ren Dhark a jeho lidé.

Něco bouchlo. Jeden muž se svalil i s nákladem.

Nebyl to první případ tohoto druhu. Stálo je to vždycky čas a snižoval se tím jejich náskok před Roccovým komandem.

"Přidejte, nebo nás dostanou!" vykřikl zezadu Manu Čobe.

"Teď je to už jedno!" zasípal Miles Congollon. Zmalomyslněl od té chvíle, co zjistil, že Dharkova vysílačka nefunguje.

Za zády se mu ozvaly nadávky. Někdo označil Čobeho za pohůnka. Ale přidali do kroku.

Jenom na pár minut. Pak opět automaticky zvolnili. Byli fyzicky na dně. Buď vlekli paralyzované druhy, nebo těžké agregáty. A navíc směřovali k bariéře, přes kterou se nedostanou.

Ale ještě nesmyslnější bylo postavit se komandu na odpor. Tady v tomto jasné osvětleném tunelu, kde nebyla jediná možnost se skryt, by během několika minut padli za obět' paprskometům.

***

V čele komanda šel velký a štíhlý Ali Megun.

"Tempo udržovat! Tempo udržovat...," ustavičně křičel na své muže.

"Jen abychom jim zase nevběhli do nějaké pasti...," strašil muž vedle Meguna.

"Oni nám naběhnou! Jasný!" vyštěkl na něj Megun fanaticky.

Přiblížil se k němu radista.

"Volá Rocco!"

Ali Megun vztekle mávl rukou.

"Teď na něj nemám čas! Ať si počká! Pokračujeme!"

Podobně jako Rikerovi lidé i oni už jen stěží popadali dech, nebyli však tolik vyčerpaní. A viděli už svůj cíl- jak spustí jejich paprskomety a pronásledovaní se budou kácet k zemi.

A to jim dodávalo elán. Mechanicky se hnali vpřed a nijak se nezabývali tím podivným tunelem a jeho záhadným osvětlením.

Ali Megun přimhouřil oči. "Není to...? Ale jo, ten na konci je přece Manu Čobe! Ten bude můj!" zasyčel a věděl, že lov končí.

Vyrazil vpřed a ostatní nechal daleko za sebou. Stále zrychloval. Vytáhl z pouzdra těžký paprskomet a odjistil ho. Škodolibě konstatoval, že Čobe se skoro ani nehne z místa. A s ďábelským šklebem se rozběhl.

Manu Čobe si ho všiml a zděsil se.

Za pár minut už Čobeho složí!

Jen utíkej, utíkej, není ti to nic platné...

Megun se bavil tím, jak Rikerova skupina zpomalila, místo aby přidala do kroku. Jeden po druhém se ohlíželi! A každé takové ohlédnutí znamenalo drahocenné vteřiny!

A pak Ali Megun nestačil ani vykřiknout!

Plnou rychlostí narazil do jakési neviditelné překážky. Paprskomet mu vyletěl z rukou. Megun se svalil k zemi a zůstal ležet. Už neslyšel výkřiky svých mužů, kteří nechápali, co se stalo. Domnívali se, že Megun byl zasažen paprskometem.

Běželi k němu a netušili, že je čeká energetická bariéra. Teprve když do ní narazil čtvrtý, došlo jim, že mají před sebou jakousi neviditelnou překážku.

***

V Rikerově skupině však nikdo nejásal. Modře svítící tunel jim naháněl strach.

"Dhark nám pomohl!" Ale ani ten, který to vyslovil, tomu příliš nevěřil.

Dan Riker vrtěl hlavou. Ten zásah neznámých sil nechápal. Jako by se někdo postavil na jejich stranu.

Proč?

Co by z toho měl?

"Dane, koukněte se na to!" řekl Miles Congollon a otíral si pot.

Na druhé straně bariéry byli Roccovi lidé. Dělili je necelé tři metry. A nemohli na ně.

Vypadalo to přímo strašidelně. Komando jim zcela evidentně vyhrožovalo, ale nebylo slyšet ani hlásko. Jako v němém filmu.

"Jdeme dál!" rozhodl Dan Riker, když zjistil, že nucená přestávka jim přece jen vrátila trochu sil. Neřekl ani slovo o tom, co si myslí.

Měl strach, že ona spásná bariéra se může každou chvíli zhroutit, ale nedovedl si vysvětlit, kde se v něm ten strach bere.

* * *

Bernd Eylers zastavil vznášedlo. Nad hlavou měl hvězdné nebe. Daleko za sebou Cattan, šanci pro padesát tisíc.

Jeho vznášedlo nemohl v Cattanu nikdo postrádat. Bylo sestaveno ze zbytků pěti jiných vznášedel, která byla - aspoň papírově - poškozena.

Jeho vznášedlo nebyl žádný zázrak, pracovalo jen na třetinu výkonu a občas to v něm podivně rachotilo, až Eylersovi nabíhala husí kůže. Ale nemohl si na ně stěžovat. Za hodinu urazil více než sto padesát kilometrů. Teď bylo načase, aby vyslal smluvený signál a dal přátelům ve městě najevo, že už je v bezpečí.

Počkal, až se vysílačka zahřeje, vsunul do otvoru připravenou fólii a přepnul na automat.

Přístrojová deska se na zlomek vteřiny rozsvítila. Eylers spokojeně přikývl. Krátký impuls odešel do Cattanu. Ani ten nejlepší odposlech by si s tím zapípnutím nevěděl rady a považoval by ho v nejlepším případě za jakýsi neznámý šum.

Eylers vysílačku zase vypnul. Vznášedlo se zvedlo a zastavilo se metr nad zemí. Pohon zaškytal a rozběhl se. Střelka jednoduchého kompasu se otočila o devadesát stupňů a Eylers přešel na nový kurs.

Svítilo.

Eylers vypnul světla. Směřoval k západnímu pobřeží. V nejbližší době si nemusel dělat žádné starosti. Přátelé ho zaopatřili, jak mohli nejlépe. Vznášedlo bylo naloženo až po samou mez nosnosti.

Před ním se vynořil horský hřeben. Eylers zaklel. Jestliže ho bude museí přeletět, pak by ho mohli v Cattanu zaměřit.

Přistál. Chvilí se hrabal v nákladu a pak našel výtečný dalekohled. Byla to staromódní věcička, tak z přelomu tisíciletí, ale tady stačila.

Asi dvacet kilometrů nalevo objevil údolí a zamířil k němu. Sol 1 právě vycházel a za půl hodiny se nad obzorem objeví i Sol 2. Nad touto částí Hope nastane den. Krajina vypadala bezútěšně. Poprvé si uvědomoval, že je na cizí planetě.

I kopce vypadaly, jako by je někdo vyhladil. Nikde jediný zářez, ani propast, ani strmá skalní stěna. Těch pár podivných keřů nestačilo dát krajině náznak života. Větší živočichové se zde nevyskytovali. Flóra tu nebyla tak bohatá, jak by se dalo očekávat. Eylers si vzpomněl, co říkali vědci v Cattanu:

Přes Main Island se kdysi přehnala atomová smršť, která změnila zřejmě nejen tvářnost celého kontinentu, ale zničila i jeho faunu a nechala přežít jen pár rostlinných druhů.

Pohon běžel na maximum. Široké údolí bylo nicméně sto metrů nad uros ní okolní krajiny, což by stačilo, aby ho Roccovi lidé mohli zaměřit a pak pronásledovat. Musel tedy proletět pokud možno co nejrychleji.

"Jenom mi teď neselži!" modlil se Eylers. Světlem zelenýma očima sledoval, jak stroj pomalu nabírá výšku. Ústa se mu usmívala. Doletěl k údolí rychleji, než očekával.

I toto údolí cosi vyhladilo, nicméně na levé straně zůstaly jaké M i nm\.

Vznášedlo se k nim rychle blížilo. Na chvíli měl chuť přistát a prohlednout si pozůstatky vyhynulé civilizace. Zvítězil však rozum. A pohon pracoval zrovna teď přímo úžasně. Nicméně si dopřál menší opravu kursu. Přiblížil se k ruinám co nejvíce.

Něco takového už znal. Poblíž Cattanu byly ruiny také. A vypadaly úplně stejně.

Bernd Eylers jen pokývl hlavou.

Dávno předtím, než člověk vyvinul jakoukoli techniku, pohrávaly si jiné civilizace s atomovou energií a nezvládly ji.

Pohled na hodinky mu řekl, že musí odvysílat další impuls. Tentokrát kvůli tomu nepřistával. Strčil do otvoru znovu fólii. Všechno proběhlo jako před půlhodinou.

Ale pak se něco stalo.

Pohon vysadil.

Třebaže bylo vznášedlo pouhý metr nad zemí, nechtělo se mu přistávat v té bažinaté krajině.

Když pak konečně dosedl na pevnou zemi, otřel si pot. Vylezl ven, ušel tři

8

kroky a už mu půda pod nohama povolovala. "To bylo o fous!" řekl a pomyslel si, že měl štěstí. Vtom ztuhl.

Z dálky zaslechl zvuk blížícího se vznášedla.

Že by ho v Cattanu přece jen zaměřili?

Rychle se vrátil ke svému stroji a odkryl pohon. Teď se mu vyplatil kurs, jehož se mu dostalo ještě na Zemi. Na první pohled poznal, že selhal směšovač. Ale letět se dalo i bez něj. Zvuk se přibližoval. S kleštěmi v ruce čekal, co bude dál. Díval se k horskému hřebeni. Každou chvíli očekával, že se odtamtud vynoří ono vznášedlo.

Zvuk se však prudce změnil. Tón stoupl, byl pronikavější a pak utichl. Vznášedlo nabralo jiný kurs.

"To bylo jen tak tak," zabručel si Eylers a dal se do opravy pohonu.

***

Guvernér Rocco si jen na chvíli zdříml a znovu se vrátil do pracovny. Ligo Sabati poznal, že se blíží nějaká bouře. Pokoušel se nenápadně zmizet, ale nepodařilo se.

"Sabati, jsou nějaké zprávy z Deluge?"

Černovlasý muž zavrtěl hlavou a vyhnul se Roccovu pohledu.

"Zkoušeli jsme všechno..."

Umlčela ho kontrolka vifonu. Hlásil se hlavní vysílač Cattanu. Na Roccově osobním kanálu se ozvalo:

"Pilně pro guvernéra! Zpráva z Deluge!"

"No konečně...", řekl Rocco a bylo na něm vidět, jak je nervózní. Prsty bubnoval na stále ještě šedé obrazovce vifonu.

Obrazovka zablikala. Pak se obraz ustálil. Objevila se Megunova hlava. Ten obvaz na hlavě mu upevňoval určitě nějaký laik. Megun se na Rocca pár vteřin zadíval a mlčel. Byl neoholený a vyhublý únavou.

Rocco nevydržel čekat.

"Nevyšlo to, Megune?" zasyčel.

"Ne," odpověděl Megun unaveně. "Totální fiasko. Měli jsme je už na dostřel..."

"Jenom mi tady nevyprávějte žádné romány!" vyštěkl Rocco. "Co se stalo? Vždyť to muselo vyjít!"

Štěkáni na Meguna nijak nepůsobilo.

"Rocco, vrazil jsem do nějaké energetické zdi."

"Co je to energetická zeď? Už zas nějaké pohádky? Teď už toho mám ale dost. Vystřídá vás Sabati. Rozuměl jste?"

Megun se ušklíbl. Spatřil na obrazovce Sabatiho.

"Přeji hodně štěstí, Sabati! Ale proč se sem někdy taky nevypravíte, Rocco? Tady budete žasnout! Třeba taky zažijete, jak se najednou zavírá vchod do tunelu v druhé jeskyni. A třeba si taky zabušíte do nějaké neviditelné brány. Snad si nemyslíte, že jsem naběhl hlavou do nějakého stínu?" Z jeho slov číselna nenávisť a vztek. "Jen dejte Sabatimu za úkol, aby odtud dostal Rena Dharka! Užijte si, Sabati. A tu bránu neotevřete ani atomovkou."

Rocco se zatím už uklidnil.

"Megune, proč se ozýváte tak pozdě?"

"Panebože," řekl Megun unaveně. „Proč asi? Protože jsem byl v bezvědomí. Několik hodin. Nikdo neví, co je to za zed'. Snad jenom Ren Dhark. Řekl bych, že tam našel nějaké její ovládání. A kdyby se moji muži nedali sami na zpáteční cestu, tak bychom teď byli uvězněni mezi tou neviditelnou zdí a bránou a pomalu bysme už chápali.“

"Mluvíte ze druhé jeskyně, Megune?"

"Ne, sedím v člunu. Všechny naše přenosné vifony odešly. Venku leje jako z konve."

"To je hezké, že u vás prší, ale nezajímá mě to. Přerušete akci. Komando tam nechtě a vy se okamžitě vraťte. Dhark z té jeskyně už nesmí vylézt."

"Ten se tak o to bude starat! Tu safírovou cestu si ani nedovedete představit! A jestli Dhark někdy vyleze, tak už nebudeme mít možná prostředky mu čelit!"

"Co to povídáte?" vyštěkl na něj Rocco, protože se nechtěl smířit s tím, co začínal tušit.

, Je to tak, Rocco. Nevěřil jste, když jsem vám povídal o té spirále. Když se nám před očima začaly rozpadat gigantické stroje v prach, tak jste tvrdil, že jsme pod vlivem hypnózy. Moji lidé by vám o té hypnóze mohli něco říct! Takže jo, vracím se. Zůstane tady komando a bude hlídat východ z jeskyně. Docela bych byl rád, kdyby Sabati byl skutečně pověřen velením další akce. Ať si taky natluče hlavu!"

"Megune, poučte své lidi, že v Cattanu se o tomto neúspěchu nesmí nikdo nic dozvědět!"

"Nemějte strach, Rocco!" odpověděl Megun. "Nikdo nebude mít chuť o téhle ostudě mluvit. Ještě něco?"

Rocco přerušil spojení. Podíval se na Sabatiho. „Jestli má Megun pravdu, tak si můžeme začít sepisovat závěť. Doufám, že mi rozumíte!"

Ozval se interní vifon. Rocco zbledl, když se dozvěděl, o čem jde:

Hovor s Megunem nejenže byl odposlechnut, ale tajný vysílač ho dokonce zprostředkoval všem obyvatelům Cattanu!

"Kde je stanoviště toho vysílače? Kde?" řval Rocco.

,Pane guvernére, domníváme se, že přímo v budově centrály."

Ligo Sabati rychle přerušil spojení, protože Rocco dostal záchvat vzteku. Prohodil popelník zavřeným oknem. Překotil kuřácký stůl a odkopl ho do kouta. Řval jako pominutý.

Ale pak vletěl do křesla a Sabati ho v něm držel.

"Rocco, vzpamatujte se! Vždyť říkáte jak šílenec. Tím si nepomůžete!"

"Koňak!" zasípал nejmocnější muž Cattanu a pak se napil pořádně z láhve.

Alkohol ho zklidnil. Kuřácký stůl stál zase na svém místě.

"Sabati, kdo to mohl udělat?"

"Kdyby byl Eylers ještě ve městě, tak bych to tipoval na něj. Ale takhle?" Ligo Sabati pokrčil rameny. "Jenže jestliže je vysílač skutečně v centrále, pak pachatele najdeme raz dva."

Rocco se díval na podlahu.

"Eylers záhadně utekl z vězení. Naši lidé nenašli jediného pomocníka. Teď zase ten vysílač... Jestli se nám tu bandu nepodaří během několika dnů zlikvidovat, pak můžeme čekat už cokoli! Třeba i ozbrojené povstání!"

"Xinodelprin!" řekl Sabati a zašklebil se.

"Co je to?" zeptal se Rocco.

"Taková chemikálie, co se dá nenápadně namíchat do pitné vody. Bez chuti a bez zápachu. Působí ale už při koncentraci jedna ku milionu. Xinodelprin udělá i z rozběsněných učiněných beránek. Působí tři až pět dnů. Pak se může nasadit další dávka. Zásobu máme na několik let, Rocco!"

"To není špatné!" konstatoval guvernér Cattanu a usmál se. "Tohle vám nezapomenu. Je ta chemikálie uložena na bezpečném místě?"

"Je tady ve sklepě. Teprve před pár týdny jsem zjistil, že jsme si ji přivezli s sebou."

"Fajn, takže teď máme dost času a můžeme se připravit na druhou operaci na Deluge. Dhark se z jeskyně nesmí dostat ven. A Hope má ostrovů dost. Bez toho jedenatřicátého se můžeme docela klidně obejít."

"Chcete vyhodit Deluge do vzduchu? Se vším, co se skrývá v těch jeskyních?" Ze Sabatiho slov nemluvil soucit, pouze úžas nad tím, že by si Rocco něco takového dovolil. \

, 'Ano, jestliže zjistím, že se k těm pokladům nedostaneme, pak to uděláme. Myslím, že to nebude už dlouho trvat!"

* * *

V jeskyni se zatím oslavovalo shledání. Ale po počáteční radosti hned nastoupila starost. Ren Dhark se díval na tunel, jako by to byla nějaká příšera.

"Mně se to nějak nelíbí. Nechápu, proč najednou ta bariéra zmizela a proč se průmyslové centrum dalo najednou do práce."

10

11

"Do práce?" Miles Congollon se zasmál. "Proč myslíte, že zrovna do práce? Viděl jste nějaké produkty?"

Dhark se ale nenechal zahnat jen tak do úzkých. Vyjádřil se pouze trochu nešikovně. "Congollone, až uvidíte ty stroje vysoké jako mrakodrapy a uslyšíte jejich pracovní rytmus, pak i vy budete věřit, že tam běží velkosériová výroba. A nebudete muset vidět jediný produkt!"

Bývalý inženýr GALAXY zavrčel:

"V téhle jeskyni jsem si už odvykl hrát si na nevěřícího Tomáše. Štacími, když si vzpomenu na tuhle neviditelnou stěnu. Sevřel ruku v pěst a chtěl praštit do stěny.

Ale nezasáhl ji.

Energetická bariéra, která je zachránila před komandem, už neexistovala.

Miles Congollon nevěřil vlastním smyslům. Napráhl ruce a opatrně šel směrem ke druhé jeskyni.

Ren Dhark ucítil na sobě pohled Anji Fieldové. Před necelou hodinou dělal navlas totéž co teď Congollon.

"Tohle už známe," zavolal na něj. "Umíte si to nějak vysvětlit?"

Congollon jenom cosi zabručel.

"Takže můžeme počítat s tím, že se každou chvíli ukáže Megunovo komando a začne to nanovo!" konstatoval Dan Riker.

"To bych neřekl!" odporoval mu Ren. "Spíš bych řekl, že v tunelu už nejsou. Z čehož plyne, že se brána v zemi zavřela."

"To jsou mi ale vyhlídky!" zaburácel Dan Riker. "Ti chlápci přece viděli, jak ji otvíráme."

"Po posledních zkušenost docela pochybuju o tom, že by se jim to mohlo podařit, Dane!"

Všichni na něj užasle pohlédli.

"Snad tím nechceš říct, že my a Roccovi muži - že jsme byli pozorováni?"

"Chci," odpověděl Ren. "Jinak se to vysvětlit nedá. Pouze nevím, kdo nebo co nás pozorovalo. Vyrazíme k průmyslovému centru, abychom to zjistili. Ale -Dane, mohu dostat doušek vody?"

Riker zavrtěl hlavou.

"Nemáme už ani kapku. Jestli brzo nenarazíme na nějakou hospodu, tak jsme na tom špatně. Co to máš v té kapse?"

Ren vytáhl paprskomet. Šel z ruky do ruky. Ren Dhark každého varoval, aby nemačkal kontakt. Jenže Doornovi se stalo, že ho přece jen stiskl a olivový paprsek několik lidí zasáhl. Vykřikli. Dhark přiskočil k Sibiřanovi a vyrazil mu zbraň z ruky.

"Doorne!" vykřikl Ren a měl strach se obrátit a vidět mrtvé a raněné.

"Já, já nevím, jak se to mohlo...", Doornovi selhal hlas. Manu Čobe se zasmál.

"Vždyť je to jenom nějaká hračka!"

Ren Dhark by mu málem uvěřil.

• Olivový paprsek nikomu neublížil. Nikdo ho ani nepocítil. Ren cítil, jak se na něj všichni nedůvěřivé dívají. Pouze Anja Fieldová a muži, kteří s ním byli v průmyslovém centru, žasli. Nezapomněli na ohňostroj jisker odrážejících se od neviditelné bariéry.

Ren namířil zbraň k zemi, krátce vypustil paprsek a viděl, jak se kov mění v prach. Než mu v tom mohl někdo zabránit, provedl pokus sám na sobě.

Všichni ztuhli.

Levým prsteníčkem přerušil olivový paprsek. Pak mu Dan Riker strhl zbraň dolů. Kontakt se přerušil a paprsek zmizel.

"To ses zbláznil?" zašeptal Dan.

"Ne, ale teď jsem přišel na něco důležitého. Ten paprsek má ničivý účinek pouze na anorganické látky. Nepůsobí na organický materiál a na energetické bariéry. Taky bych nerad přišel o prst. A vy jste měl, Doorne, z pekla štěstí. Co se vlastně stalo?"

Sibiřan si prohrábl vlasy. Bylo vidět, že je bezradný.

"Dharku, nebudete mi to věřit, vlastně mi to ani věřit nemůžete a zpočátku jsem to nechápal ani já. Byl jsem celý v šoku. Cekal jsem, že uvidím mrtvé a raněné... Zkrátím to. Když jsem tu zbraň měl v ruce, tak mi najednou nějaký hlas v hlavě řekl: Vystřel na své druhy! A ten hlas měl přímo nelidskou moc. Musel jsem ho poslechnout. A teď si všichni myslíte, že jsem cvok, co?"

Pár mužů se zasmálo, ale hned umlkli.

"Arcu, takže vy jste nejen slyšel hlas v hlavě, ale taky jste mu rozuměl?"

"Ten hlas řekl doslova: vystřel na své druhy!"

Ren Dhark se obrátil a podíval se na ostatní: "Slyšel to ještě někdo?"

Samozřejmě že nikdo.

Sibiřan se na ně rozmrzele podíval, pak se k nim prudce obrátil zády a, shýbl se pro svůj přístroj.

"Neuvěřitelné!"

„Jenom se vymlouvá!"

"Nedbalost!"

"Směšné! Hlasy v hlavě!"

Ren Dhark neříkal nic.

Věřil mu. Jemu to zas tak neuvěřitelné nepřipadalo. Po tom všem, co zde zažili, ho už nic nepřekvapovalo.

Začal zkoumat zdi tunelu. Ale všechno se jen safírově třpytilo a nikde nenacházel nic, co by nasvědčovalo existenci nějaké kamery.

Ale copak by nějaká vyspělá civilizace potřebovala něco tak primitivního, jako je skrytá kamera? uvědomil si pak.

Dohnal Doorna, který lhostejně kráčet směrem k průmyslovému centru,

"Doorne, já vám to věřím."

"Vy ano, ale ostatní si myslí, že jsem se zbláznil. Už se těším, jak se budou tvářit, až i oni zaslechnou hlas. Ale...," zamyslel se a podíval se pak na Rena, který se na něj povzbudivě usmál. „Jestli se mohu vyjádřit přesněji, Dharku, pak jsem neslyšel žádný hlas. Ta výzva byl jen řetězec myšlenek. Tomuhle já vůbec nerozumím, nikdy jsem se v tom nevyznal... Nevím ani, v jakém jazyce jsem to slyšel."

"V žádném jazyce. Arcu!" ubezpečil ho Dhark. "Myšlenky nepotřebují žádný jazyk. Přezkoušeli vám telepatické impulsy, než jste se přihlásil na GALAXY?"

"Samozřejmě, ale jako většina jsem byl v této oblasti absolutní nula. Proto tomu nerozumím..."

"Ale já ano! Ty myšlenky vám byly vnuceny,"

"A kým?"

"Tou zaniklou civilizací, který vybudovala všechno kolem."

"Pak by nemohla být zaniklá. A měli bychom na ni tudíž narazit. Proč se před námi skrývá? My jí přece neublízíme."

"A co Roccovi lidé?"

"Máte pravdu! Pak ta civilizace musí stále ještě existovat! Rozlišovala mezi námi a jimi docela dobře. Ale pak zase nechápu, proč se schovávají někde v jeskyni a neukáží se."

"Ta civilizace už, neexistuje. Všechno je to na automat!"

Vtom safírové světlo zhaslo a obklopila je tma.

Za zády se jim ozvaly výkřiky. Chtěli světlo, met,

"Že by to byla odpověď na vaši domněnku, Dharku?"

Ren mu nerozuměl.

"Řekl jste přece, že nevěříte v existenci těch tvorů. A hned všechno zhaslo."

Dhark se zasmál, ale okamžitě zase zvažněl.

„Jestli je to tak, pak jsme narazili na naprosto neuvěřitelnou automatizaci, která je stále ještě ve spojení s neznámou civilizací. Ale tomu zas odporuje to tisícileté stáří strojů, Doorne." Ren Dhark si vzdychl: "Nemá smysl nad tím příliš dumat, dokud nebudeme vědět víc..."

"Ano," řekl Sibiřan, "co bych teď dal za litr sodovky..."

***

V cattanské radarové centrále se sloužilo na tři směny, stejně tak jako v hlavní radiové stanici a na hlavním velitelství laserových baterií.

Takováto speciální služba vyžadovala odborníky, kteří mohli pracovat i ve spánku. Něco takového bylo dáno jen několika málo mužům. Většinou se rekrutovali z bývalé posádky GALAXY a tím byli zároveň v opozici k Roccovi.

Jejich sen se však zatím nesplnil. Rocco si rychle uvědomil slabiny ve svém aparátu a pokusil se pomocí špiclů udržovat celou opozici pod kontrolou. V mnoha případech se mu to podařilo, pouze zde ne.

Rembrouk se otočil s křeslem a zažíval. "Furt nic!" řekl znuděně a narovnal se. Na jeho obrazovce bylo vidět jen pár světélkujících bodů, které se pomalu pohybovaly: hlášená vznášedla, držící se kursu. "Ale že to bylo překvapko to Slalomovo sólo, co? Ten ale utni foukat! Slyšeli jste ho taky?"

Rembrouk však narazil na ledové mlčení. Byl na to zvyklý. Bývalá posádka byla příliš povznesena na to, aby se bavila s ním, obyčejným kolonistou. A taky se jim nelíbilo, že v Roccovi spatřoval velkého člověka, který povznese Cattan.

"Chceš cigaretu?" zeptal se Tuff, který patřil k bývalé posádce GALAXY. Občas s Rembroukem prohodil pár slov.

Cigarety začínaly být v Cattanu úzkým profilem a obchodovalo se s nimi na černém trhu. Rembrouk lačně po jedné sáhl, zapálil si termozapalovačem, zhluboka natáhl a znovu se otočil k obrazovce.

"Šestnáct čtyřicet dva," řekl vedl něj Abels.

V 16.43 už Rembrouk spal jako zabítý. Uspávací prostředek v cigaretě začal účinkovat.

V 16.45 zaměřili na západě maličké těleso, které se prudce vzneslo několik kilometrů a zase kleslo k zemi.

"Oukej!" řekl Tuff, který zapojil na radar počítač a zjistil si pár údajů. "Dneska je hezky. Jasno!" Pak stiskl mazání a data se ztratila. Nebylo nutné, aby se Roccovi špiclové dozvěděli, kam až se dneska Eylers dostal.

V 16.48 otevřel Rembrouk zase oči. Trochu udiveně se rozhlédl. Jeho kolegové dělali jakoby nic. Cigaretu ležela na popelníku.

Tuff za Rembroukovými zády řekl ke svým druhům:

"Můžete mi někdo sehnat do zítřka kartón cigaret?" Nečekal na jejich odpověď, naklonil se k Rembroukovi a vyčítavě mu zašeptal: "Taky byste někdy mohl využít svých styků. Ale to bych po vás chtěl moc, co? Proč jste dělal, že mě neslyšíte?"

"Já?" Rembrouk nechápal, co se děje.

"No, nemusíte se namáhat," řekl Tuff lhostejně. "Poradím si i bez vás. Hej! Co je s tím vznášedlem?"

Od té chvíle se Tuff věnoval už jen práci. Jedno vznášedlo se odchýlilo od

14

15

předepsaného kursu a zamířilo k pobřeží. Tuff stiskl tlačítko, směna v radiové centrále se probudila.

"Vznášedlo C 54 z Dory 12 změnilo kurs na pobřeží! Zavolejte ho!" křikl Tuff do mikrofonu.

Za vteřinu už přišla odpověď.

"Změna kursu dodatečně povolena, ale nehlášena. Můžete zastavit pozorování."

Rembrouk stále ještě nechápal, co se to s ním prve stalo. Už zase kouřil a civěl do obrazovky.

"Člověče," řekl Tuff, který hrál svoji roli vysloveně báječně, "jestli seženete ty cigarety někde levněji, tak je od vás odkoupím. Nemusíte proto přece civět do obrazovky jako vejr."

Něco se mi muselo zdát, pomyslel si Rembrouk. Pak se otočil k Tuffovi a tupě řekl:

"Pokusím se."

"To jsem teda zvědav."

Tuff se k němu otočil zády a hrál si chvíli s počítačem. S úspěchem své malé akce byl nadmíru spokojen.

Bernd Eylers už urazil polovinu cesty k západnímu pobřeží.

* * *

Průmyslové centrum stále ještě svítilo a bylo slyšet, jak gigantické stroje pracují.

Muži z Rikerovy skupiny se na to vše dívali stísněně. Připadali si jako mikroskopické bytosti a v konstrukcích této cizí techniky spatřovali cosi nepřátelského.

Ren Dhark s úlekem konstatoval, že jejich šok je mnohem větší, než očekával, třebaže je připravil na to, co spatří.

Musel jim všem rychle vyhledat nějaký cíl a žízeň, která trápila i jeho, mu to usnadnila.

Ale jeho slova neměla očekávaný účinek. Někteří jen unaveně mávli rukou, jiní poukazovali na raněné.

"Kdybychom měli aspoň nějaký" vozík." vykřikl někdo.

Ren Dhark si vyžádal ticho.

"Nemáme sebemenší důvod k takovým náladám. Roccovo komando nás nezajalo. Z podivných jevů v jeskyni můžeme usuzovat, že jsme zde vítáni. Navíc je vysoce pravděpodobné, že za touto jeskyní budou další prostory. A ty musíme najít." v

"A co když tam budou zase jen stroje?"

"I ty stroje musí jednou přestat. Tento průmyslový komplex nevznikl sám od sebe, i kdyby na něm pracovaly celé armády robotů. Příkaz k jeho stavbě musela dát bytost. A my musíme zas najít místo, kde ta bytost žila."

Profesor Dongen chtěl něco říct.

"Později!" zarazil ho Ren. "Vyšli jsme z tunelu. Teď se pokusíme projít tímto dómem. I kdybychom viděli cestou sebezajímavější věci, nesmíme šíjích všímat. Nezapomeňte na to, jak je tady suchý vzduch a kolík vody člověk v takovém prostředí vydá za hodinu. A my nemáme ani kapku, abychom tuto ztrátu vyrovnali. Takže nesmíme v žádném případě ztrácet čas! Půjdu s Danem Rikerem a Janosem Szardakem napřed. Když narazíme na nějakou překážku, tak na vás počkáme. Jinak se držte této hlavní třídy. Doufám, že se na vás mohu spolehnout. Čobe, budete tak laskav a převezmete zase velení?"

"Děkuji, Dharku!" Čobe se pousmál. Ale ani teď nebyl schopen podívat se Renovi do očí.

"A co s přístroji?" zeptal se Arc Doorn, který se tvářil ještě navrčeněji než obvykle. Nepokrytě dával najevo, jak je zklamán, že nemůže být v předvoji.

"Všechno s sebou. Tak jako tak nám jich už moc nezbylo," rozhodl Ren Dhark.

"Mohu dělat cestou analýzy stáří?" přerušil ho Dongen,

Dan Renovi nenápadně pošeptal:

"Udělej mu tu radost!"

"Ano, pokud tím nebudete zdržovat postup Čobeho skupiny."

S vysílačkami to vypadalo špatně. Znovu se ozval Arc Doorn: "Máme ještě tu věc, co našel Wilkins! Můžeme ji zkusit?" Měl na mysli sedmiúhelníkový přístroj, který odborníci považovali za supervysílačku.

"Žádné pokusy!" zakázal Dhark. "Když si každý bude dávat pozor a nebudete riskovat, tak můžeme postupovat i bez rádiového spojení!"

Dhark, Riker a Szardak vyrazili napřed. Každý z nich nesl nějaký přístroj. Po bitvě s Roccovými lidmi jim toho skutečně moc nezbylo.

Šli mlčky. Nedívali se nad sebe, ani do stran. Žízeň jim lepila jazyk na patro.

Provázela je neměnná zvuková kulisa. Míjeli křižovatku za křižovatkou.

Dlouhé mlčení nakonec přerušil Dan Riker.

"Panebože, ono to snad nikdy neskončí!"

Nedočkal se žádné odpovědi.

Šli dál. Byli už tak daleko vepředu, že Čobeho skupinu skoro ztratili z dohledu.

Uplynula první hodina.

Druhá se už chýlila ke konci, když Ren najednou přimhouřil oči a zadíval se upřeně před sebe. V dálce spatřil, že se kovová ulice sbíhá do jakéhosi bodu, který má jiné zbarvení než všechno kolem. Podíval se nenápadně na Dana a viděl, že si toho nevšiml. Ani Szardak ne.

16

17

Riker se mimoděk podíval nad sebe. Nevěřil svým očím, Zvolnil krok.

Zde se ty obrovské agregáty dotýkaly stropu.

"Nojo," řekl Szardak a to bylo všechno. Brzy šli už zase původním tempem. Ren Dhark se upřeně díval před sebe.

Bod vpředu se zvětšil na velikost pěti špendlíkových hlaviček, které safírově zářily.

"Řekl bych, že půlku této jeskyně máme už za sebou," poznamenal Dhark a nevšímal si překvapení svých druhů. Sám nevěděl, co ho k takovému tvrzení vede.

"Takových patnáct kilometrů...," řekl lakonicky Janos.

Stále se přibližovali k oné safírové ploše.

„Docela rád bych se už dozvěděl, proč si vybrali zrovna tuhle barvu," řekl Dan a pak si uvědomil, že uvažoval nahlas.

Najednou byl před nimi cíl. Už si ani neuvědomovali tíhu svého nákladu. Zrychlili krok. Chtěli se co nejdříve dozvědět, co je to před nimi.

* * *

\ Došli k jakési kruhové ploše, která se utápěla v safírovém světlic a byla lehce vydutá.

Dívali se do jejího středu a mhouřili oči. Pak na sebe bezradně pohlédli.

Tahle gigantická konstrukce, která sahala až ke stropu dómu, ta safírová zář, hladké pláště strojů odrážející světlo jako parabolická zrcadla, to vše jim zaráželo dech. Ale ještě víc na ně zapůsobilo několik metrů široké potrubí, stáčející se do prstence o průměru několika set metrů.

Vznášelo se asi sto metrů nad jinak volnou plochou!

Zářilo intenzivní modrou barvou.

Viselo nad nimi, nic je nedrželo, ničím nebylo upevněno ;i nehýbalo se. Jako by zde bylo už odedávna, jakési poselství, jemuž muži nerozuměli.

"Co má být zas tohle, propána!" zaúpěl Dan Riker a přitiskl si ruce ke spánkům.

Ren Dhark stál jako zkoprnělý. Cítil, že se v něm děje cosi nepoznaného, co není schopen popsat.

Že by preludy z únavy a Žízně?

Překvapovalo ho, že je stále ještě schopen logicky uvažovat.

Zdálo se mu naopak, že mozek pracuje mnohem rychleji než kdykoli předtím.

To bude nedostatek duševní rovnováhy, konstatoval.

Že by ji vyvolal ten prstenec?

Pak se pocit ztratil. Vystřídal ho jiný. S leknutím, ale beze strachu, zjistil, že se mu hlava opět pročišťuje.

Jako z nesmírné dálky slyšel Dana cosi volat, ale nerozuměl mu. Nerušilo ho to. Pocit nepřekonatelné zvědavosti ho zcela ovládl.

Co se ještě stane? říkal si, třebaže zatím nepochopil nic z toho, co v jeskyni zažil.

Nestalo se nic.

Onen podivný pocit odezníval. Stále ještě stál mezi Rikerem a Szardakem, ti dva se na něj bezradně dívali a najednou ho zasypali otázkami.

"Nevím, co se to se rnnou dělo," přiznal. "Mám podezření, že to vycházelo z toho prstence."

"A co?" vyzvídal Szardak. "Rene, přece musíte být schopen..."

Přerušil ho.

"Právě toho schopen nejsem. Jediné, co o tom mohu říct, je to, že jsem byl jako zhypnotizovaný a pak to najednou přešlo."

"Takže nám nemůžeš říct, proč se ta věc vznáší? Nebo k čemu to je?"

"A je to tak důležité, Dane? Ale pokud se nemýlím, tak nás nepovažují za rušivé elementy."

Dan se ušklíbl.

"V poslední době jsi samá hypotéza a podobně. Dříve jsi býval ve svých tvrzeních opatrnější."

"Vážně?"

Na to Riker nevěděl už co odpovědět. Ale stejně byl přesvědčen, že je Ren Dhark poslední dobou nějaký divný.

"A kam teď, Rene?"

"Podívám se na ten prstenec trochu blíže. Vy ne?"

Hodili si přístroje znovu na ramena a šli za ním.

Kruhová plocha byla z jiného kovu než ulice či silnice. Něco mezi ocelově šedou a fialovou. I jejich krok na ní zněl jinak. Měli pocit, že slyší cosi jako ozvěnu.

"Co je zas tohle?" vybuchl Janos Szardak. "Ty mašiny jako by se ztišily!"

"Je to tak," řekl Ren a šel dál. Čím byl blíže středu oné plochy, tím se cítil klidnější. Zvuky jim doslova zůstávaly za zády.

Blížili se ke vznášejícímu se prstenci a kovová podlaha jim pod nohama duněla jako zvon.

Pak měli nad hlavou záhadný prstenec. Zdál se skoro na dosah ruky, a přesto byl dobrých sto metrů vysoko.

"Co když z toho jde nějaké záření...", varoval Szardak.

"To ne," odporoval mu Dan. "To by se tu nehodilo. Ten, kdo se tak elegantně vypořádá s gravitací, si nebude dělat starosti s nějakými paprsky."

Ren Dhark odložil přístroj a pomalu kráčel pod prstencem. Jednu ruku měl

18

19

napřaženou. Domníval se, že prstenec stojí na několika energetických pilotách, Ale nenarazil na nic.

"Takže přece jen antigravitace!" konstatoval Dan.

Prstenec byl zřejmě ze stejného materiálu jako povrch kruhové plochy. Ať se dívali sebelépe, nenacházeli na něm jediný šev, jediný otvor. Jako by byl ulit z jediného kusu.

"Kdy se konečně dozvíme odpovědi na naše otázky?" řekl Dan. "Když si vzpomenu na záblesk v tom domě v mrtvém městě, když si vzpomenu na tu spirálu..."

Ren Dhark se na něj usmál.

"A nezapomeň na to, co se stalo v druhé jeskyni. Nezapomeň, jak se všechno rozpadlo v prach a jak se ozýval zvuk deště. Má smysl si nad tím lámat hlavu? Budeme muset být trpěliví. Třeba se to všechno jednou dozvíme."

"Ano, od Rocca!" vybuchl Dan, kterému nějak začínal docházet humor.

Když prozkoumávali kruhovou plochu, zamotali se tak, že už nevěděli, ze kterého směru přišli. Vycházely z ní hvězdovitě další třídy a jedna byla jako druhá. Všude se tyčily obří stroje. A konkávní stěny jim neumožňovaly žádnou orientaci.

"Vrátím se. Třeba někde uvidím naše!"

"Dan Riker a Janos Szardak se za ním dívali.

"Dane, o co, že hned zjistíš, odkud jsme přišli?"

"Proč myslíte, Janoši?" v

"Ten váš přítel se po smrti svého otce pořádně změnil. Jako by to byl celý on, a přesto je úplně jiný."

Szardak se odmlčel a přemýšlel. Dan se podíval, jestli je Dhark z doslechu.

"Tak jak se vám jeví?"

"Těžko říct. Sám jste zažil, jak nás vedl džunglí. Kdo nás dovedl k horám? Ren! Kdo trval na tom, že se musí prozkoumat jeskyně? Ren! A kdo našel cestu z druhé jeskyně, když se zavřela brána? Zase Ren!"

Můžete říct, že je to jenom náhoda. Ale já na takové náhody nevěřím. Příliš mnoho věcí tomu odporuje.

Ren prostě a jednoduše převzal velení. Dával příkazy a my všichni jsme se podřídili. A přitom by jako takový, mladík nemohl mít šanci!

Jak to tedy bylo ve skutečnosti? Najednou dostal šanci, najednou měl schopnosti, dařilo se mu přímo zázračně ovládat lidi a...", Zarazil se a podíval se za Renem. "Tak co, copak jsem to neříkal? Váš přítel už našel ulici, kterou jsme přišli. A to má být zase náhoda?"

Dan Riker nad něčím podobným uvažoval už dřív, ale nikdy k ničemu nedospěl. Jenom přikývl a řekl: "Myslíte si, že si to uvědomuje?"

"Ne! Copak se člověk vyzná sám v sobě?"

Dhark se k nim rychle vracel.

"Musíme jít tímto směrem!" řekl stručně. "Ostatní jsou od nás ještě tak tři čtyři kilometry. Musíme tady nechat jeden přístroj, aby věděli, kudy se mají potom dát."

Prošli pod prstencem a na druhou stranu kruhové plochy. Čím více se blížili k okraji, tím hlasitěji se ozývaly stroje.

Ren Dhark myslel na těch patnáct kilometrů, které měli ještě před sebou, a docela zatoužil po nějakém dopravním prostředku. Ale za chvíli na svou touhu zapomněl.

Když se podíval před sebe, lekl se. Shodil okamžitě náklad a rychle vytáhl z kapsy svůj nový paprskomet.

Obličej mu ztuhl v masku.

Byl rozhodnut ke všemu! Vedle něj nadával Szardak a Riker. I oni odložili náklad.

Všichni tři se dívali stejným směrem. Na začátek ulice mezi stroji. A z ní se blížilo přes deset koulí, každá z nich aspoň o metrovém průměru. Mířily přesně proti nim.

"Vystřel, Rene!" vykřikl Dan, když spatřil, že se je koule chystají obklíčit.

Vtom Ren Dhark zaúpěl.

Obličej se mu zkřivil v nesmírné bolesti.

"Ruka," zasténal. A ruka, v níž držel zbraň mu klesla k boku jako ochromená.

***

S tak nemilým přijetím v Cattanu Ali Megun nepočítal. Ve městě musela vládnout dost odbojná nálada proti guvernéru Roccovi. Megun a jeho lidé měli pocit, že probíhají uličkou, než se dostali k guvernérové bungalovu.

První, koho Megun spatřil, byl bohužel Ligo Sabati.

"Megune, pošlete své lidi domů. Rocco chce mluvit pouze s vámi."

Zakrátko už seděli proti sobě.

Megun byl ztělesněný klid.

"A pak se ještě zavřela ta brána vedoucí pod druhou jeskyni. Můžeme mluvit o štěstí, že zůstal otevřený průchod mezi první a druhou..."

Samozřejmě jsme se pokoušeli tu bránu znovu otevřít. Jen tak tak nebyli mrtví, protože jsme do kontaktů pustili moc šťávy. Když se ten zatracený konvertor rozběhl až příliš, museli jsme vzít nohy na ramena."

"A co se stalo s Dharkem?" zeptal se Rocco nenávistně.

"Jak to mám vědět? Prošel tím tunelem hlouběji."

20

21

"Jak hluboko?"

"Nemám zdání. Neřekl nám to! Rocco...", Ali Megun sáhl po sklenici a převrátil její obsah do sebe. Nespouštěl guvernéra z očí. "Rocco, svěťte Sabatimu velení. Proč se mám zesměšňovat jenom já? Copak můžu za to, že se najednou objeví rotující galaktická spirála, že to najednou píská a to pískání se mění a spirála rotuje rychleji a rychleji... Rocco, ten pocit by měl Sabati jednou zažít! Nebo jak se stroje rozpadají v prach! A vy jste mi tvrdil, že jsme v hypnóze!"

"Nechme toho!" řekl Rocco a mávl rukou. "Budete velet i druhé operaci. Už. se tam vyznáte. Ale asi nevíte, že nás poslední hovor byl odposloucháván a ilegálním vysílačem rozšířen po celém Cattanu!"

"Tak proto to nevlídné přijetí! A to chcete i nadále toho Dharka a jeho bandu. vystrnadit z Deluge?"

"Ano, pokud budete i vy souhlasit."

Roccův úsměv na Meguna nepůsobil. Opatrně si přejel holou hlavu a dával si pozor, aby se nedotkl spánků.

"Proč mám souhlasit, Rocco? Potřebujete někoho, kdo by vám kryl záda? A když ano, kdo je pak bude kryt mně?"

Rocco udělal rukou zlostný pohyb. "Nepotřebuju, aby mi někdo kryl záda. Potřebuju vaše znalosti, Megune! Myslíte si, že v těch horách jsou nějaké technické poklady, kvůli nimž má cenu bojovat?"

"To bych řekl!" Ali Megun se pohodlně opřel, sáhl po láhvi a obsloužil se. Pak se na Rocca zadíval. "Vždyť jsem vám už říkal, abyste se přiletěl podívat. Tam byste žasl. Stačil by vám jen pohled na ten tunel. Nebo byste měl stát před tou neviditelnou stěnou!"

Rocco, ta stěna se tam objevila naprosto znenadání. Kdybychom přišli jenom na její princip, tak by se to vyplatilo!"

Rocco začal rázovat po pracovně.

"Já to tušil. Nemohli jsme udělat nic horšího než poslat Dharka s tou jeho bandou na Deluge. Ale ještě je čas. .

Megune, svůj úkol znáte. Připravte se na něj pečlivě! Hope si vystačí i s třiceti ostrovy! V nejbližších dnech dostanete seznam lidí, mezi nimiž si můžete vybrat. Lidí, na které je spolehnutí."

"A co když zatím dojde k nějakým nepokojům?"

"Každý den ráno mě zavolejte, jestli můžete pít vodu, nebo ne. Nezapomeňte na to!"

Megun měl pocit, že mluví s bláznem. Jakou má tohle souvislost?

Než se na to stačil zeptat, Rocco řekl: "Až půjdete, tak sem pošlete Sabatiho."

Než Megun usnul, lámal si hlavu nad tím, proč má každé ráno volat. O xinodelprinu jaktěživ neslyšel.

***

K ustavičným pokusům o navázání spojení se Zemí nevedla specialisty pouze nuda, ale stále rostoucí touha zjistit, ve které části Mléčné dráhy leží soustava Sol.

Noční směna se právě vystřídala s ranní. Walter Steen a Jo Hobsen jako obvykle prověřili počítačem velký vysílač a přijímač.

"V pořádku!" konstatoval nakonec Hobsen, jako by nečekal nic jiného. "Ty, včera jsem ti potkal holku..."

Vtom přejel přes obrazovku osciloskopu jakýsi bod. O dvě patra pod nimi se rozběhlo asi padesát čidel a tři velké počítače. V některých odděleních byl vyhlášen poplach.

"Viděl jsi to?" žasl Hobsen a svoji včerejší známost úplně pustil z hlavy. "To bylo přece..."

Za pár minut se to už v jejich místnosti hemžilo vědci a techniky. Bod svítil na obrazovce stále. Přicházel buď ze Země, nebo z nějaké pozemské lodi.

Napojili největší počítač Cattanu. Pak přišel výsledek. Šel z ruky do ruky a na všech tvářích se rozehrál uvolněný smích.

Volala je Země, třebaže pouze jediným impulsem.

Takže Země a lidé stále ještě existují!

Euforií se nakazili i Jo Hobsen a Walter Steen. Nikoho v té chvíli ani nenapadlo, že by o tom měli informovat vedení.

Všechny přístroje běžely na maximum. Astronomové vypočítali, o kolik stupňů se planeta Hope otočila od přijetí signálu. Směrová anténa se nastavila přesně na zjištěné hodnoty.

Vtom se ozval vifon.

A v něm guvernér Rocco. V tmavých očích měl vztek, ale jeho slova byla plna zdvořilosti.

"Pánové, zřejmě jste nevzali na vědomí, že vaše aparáty slouží pro případ krizové situace. Chápu, jak je pro vás zajímavé získat kontakt se Zemí, ale nicméně vás musím požádat, abyste pokus v tomto stadiu přerušili. Můžete v něm pokračovat, až bude vhodný čas. Jenže do té doby musí každý z nás mít střechu nad hlavou a bydlet ve svých čtyřech stěnách. Podle mě jsme to kolonistům dlužní. Dobrý den, pánové!"

Experti se na sebe ohromeně podívali. Najednou si začali nedůvěřovat.

Kdo to Roccovi řekl?

"Je to svinstvo!" konstatoval Jean Royal. A každý věděl, co tím myslí.

Za pár minut byli Hobsen a Steen ve své pracovně sami.

"Jo, rozumíš tomu?" zeptal se Steen.

22

23

"Ne! Copak může být něco důležitějšího než zjistit, kde je vlastně Země? Jinak tady budeme na věky věků viset jako na podřezané větvi. Já Rocca nechápu!"

"Ale já ano. Jeho to třeba vůbec nezajímá."

Znamení, aby si dával pozor na jazyk, mu dal Jo Hobsen příliš pozdě.

Najednou si Walter Steen vzpomněl na řeči, které se potají šířily Cattanem. Pak se nejistě rozhlédl a hledal skryté mikrofony. Necítil se nějak ve své kůži.

***

Hendrik May zavrtěl hlavou a podíval se na seznam. Nerozuměl tomu. Pod položkou 58 stálo:

KV 8 UKV S-E, model 0,6, 3,2 kg

Hendrik May a jeho devatenáct kolegů měli za úkol sestavit seznam všeho, co bylo 7. GALAXY vystěhováno před jejím zničením.

Včera večer koncern služby uzamkl magnetické zámky haly VI. Vše zkontrolovala ještě stráž a potvrdila mu to do výkazu.

Včera večer krátce před koncem služby si odškrtnl položku 57 a podíval se ještě krátce na položku 58.

A teď vysílačka model 0,6 chyběla!

Na jejím místě ležel kus roztaveného kovu.

"Přece jsem se nezbláznil!" zabručel si May a rozhlédl se po policích. Jenže model 0,6 nikde nebyl.

"To je divný... Kdybych naprosto jistě nevěděl, že...", vrtěl hlavou.

Podíval se do úzké chodbičky mezi regály. Hala VI byla nouzová stavba, kterou jednoho dne strhnou, aby na jejím místě vystavili moderní sídliště. Proto vedení vyžadovalo, aby se pořídil seznam všech uložených přístrojů a dílů.

Zpoza rohu vyšel Gene Hudson s rukama v kapsách a s nezapálenou cigaretou mezi rty. Gena takováto práce příliš nebavila. Když ho nikdo nekontroloval, flákal se, jak mohl.

Jako právě teď. Když spatřil, jak je May pilný, rozehrál se mu na pihovaté tváři úsměv.

"Gene, dneska v noci se ztratila jedna vysílačka," řekl May a myslel si, kdoví-jaká to není novinka.

Gene Hudson vyplivl cigaretu a zašklebil se.

"Ty si všimneš taky všeho, co, Hendriku? Cigaretku?" Nabídl mu z pomačkaného balíčku.

"Musím to nahlásit."

"Tak si vem!" nutil ho Hudson. Jeho tvář měla najednou tvrdé rysy.

May si tedy vzal a zapálil.

24

"Včera večer, než jsem šel domů, jsem si ten model 0,6 ještě prohlédl..."

"Zapomeň na to, Mayi!" navrhoval mu Hudson. "Co je tam teď místo něho?"

"Kus šrotu! Jen se na to podívej!"

"A proč? Stačí, když si to na seznamu odfajfkujes a je to."

„To přece nejde..."

Gene Hudson k němu přistoupil.

"Hendriku, teď se musíš rozhodnout! Já bych to na tvém místě odfajfkoval. Pomysli na Shenona a Dobrovovou!"

"Kdo je to?"

Gene Hudson se rychle rozhlédl a ztišil hlas.

"Před třemi dny je někdo příšerně zmlátil. Ono se totiž povídalo, že jsou to práškači! Ale pak se zjistilo, že to byl omyl. Jo, co jsem to vlastně chtěl říct... Dobrovová a Shenon taky původně nechtěli něco odfajfkovat. Řekl bych, že nás čekají těžké časy!"

"Chceš mi vyhrožovat?"

Hudson se na něj soucitně podíval. "Ne, v žádném případě. Ale už teď je mi tě líto."

Gene Hudson patřil k bývalé posádce GALAXY. Nijak neskrýval, že nemá Rocca v oblíbě.

"Já to nahlásím," rozhodl se May.

„jak myslíš," řekl Hudson lhostejně, ale divně se na něj podíval.

"Ještě něco?" zeptal se May.

"Jo, Jsi přece jediný, kdo má klíče od této haly, Hendriku! A co když najdou u tebe v bytě náhradní klíče? A ty určitě najdou, když to nahlásíš. Jinak ne. Takže nazdar! Musím jít zase něco dělat."

V deset hodin May stále ještě nic nenahlásil.

, V jedenáct šel kolem zase Gene Hudson, mrkl do seznamu a všiml si, že položka 58 stále ještě není odškrtnuta. Nic neřekl a šel dál.

May se za ním podíval. Dnes mu Gene Hudson poprvé ukázal svou druhou tvář. To nebyl žádný flákač. Byl to muž rozhodnutý ke všemu. Člen bývalé posádky GALAXY!

Najednou Hendrik May pochopil. Když odškrtně položku 58, pak pomůže spiklencům proti Roccovi, když to nahlásí, uvede do pohybu lavinu, která by mohla strhnout i jeho.

Hudsonova nárážka na náhradní klíče ho poděsila.

Třesoucí se rukou odškrtnl položku 58.

Pak sebral ten kus roztaveného kovu a odhodil ho na hromadu šrotu. Když se chtěl vrátit na své místo, objevil se najednou Gene Hudson.

"Položku 381 taky odškrtněš. Ztratí se dneska v noci," zašeptal a ztratil se jako duch.

25

May šel mezi regály.

360...

370...

381 byl pohon vznášedly 350 kg.

"To snad ne!" zaúpěl. "To je přece krádež! Co s tím chtěj dělat?"

Zašel za Hudsonem, který pracoval o čtyři chodby dál. Hudson nedal najevo žádné překvapení. Pouze Maye popadl, ucpal mu ústa a vytáhl ho z chodby.

"Přeskočilo ti?" zasyčel. "Mayi, to jsi vážné tak blbej? To nevíš, že jsou všude, kde dělá někdo z bývalé posádky, narafované mikrofony? Co se zase děje?"

"Ten pohon..."

"To je v pořádku! Sám jsem ho vybral. A ty teď máš strach, že s něčím přijdu denně, co? Neboj, klidně si dál pracuj, zítra mi určité dají padáka."

Dál se nedostal.

Zpoza rohu vyšli tři chlapi jako hory.

"Hudson?" zeptal se jeden a namířil paralyzátorem.

"To jsem já."

A Hudson se zhroutil k zemi.

Hendrik May vykřikl.

"Proč? Vždyť nic neudělal! Kdo jste?"

"Vypadni! A pamatuj si, že je dobrý držet hubu!" doporučili mu a odtáhli Hudsona.

Hendrika Maye popadl vztek. Nedovedl pochopit, že někdo může někoho paralyzovat bez jakéhokoli důvodu. Vždyť se Hudson ani nebránil!

Hendrik May odškrtnl položku 381.

Když přišel ráno do práce, byl pohon pryč.

***

Před koulemi nemělo smysl utíkat.

Ren Dhark jen tak stál a čekal.

Metrové koule utvořily kruh a blížily se teď ze všech stran.

"Tak vystřel!" vyzval ho ještě jednou Dan Riker, ale Ren jen unaveně zavrtěl hlavou. Věděl, že to nemá smysl.

Když chtěl prve na koule vystřelit, projela mu rukou prudká bolest a ruka mu zchromla. Ten útok byl tak náhlý, že pro něj mohlo být pouze jediné vysvětlení: kdosi mu četl myšlenky.

Koule začaly najednou zpomalovat. Teď se blížily jen zvolna.

Jejich povrch připomínal perleť, každá byla odlita zřejmě z jednoho kusu. Nedalo se poznat, zda se vznášejí nad zemí, nebo se po ní valí.

Koule se jich lehce dotkly.

Ren Dhark jich napočítal čtrnáct. Utvořily kolem nich dvojité kruhy.

"Co má být zase tohle?" zašeptal Szardak.

Dvojité kruhy se změnil v dvojité řetězce.

"Moc příjemný to není," poznamenal Dan Riker.

Z koulí se vysunuly tyče a koule se propojily. Dhark, Szardak a Riker teď nemohli udělat už ani krok.

"Co to má být?" rozčiloval se Szardak a cloumal jednou tyčí.

"Možná nějaký dopravní prostředek," poznamenal ironicky Riker.

Vtom na sebe vytřeštili oči.

V hlavě se jich cosi zeptalo: Kam?

Zírali na sebe.

Kam? ozvalo se podruhé. Neznělo to ani naléhavě, ani nějak zvlášť přátelsky.

„Panebože," řekl Dan Riker a měl pocit, že se zblázní.

Koule před ním se nahoře z jedné čtvrtiny odklopila a dvě tyče použila jako nožičky.

Až na konec jeskyně! soustředil se Ren v myšlenkách. Až na konec jeskyně!

I před ním se odklopila jedna čtvrtina koule.

Jestliže se jednalo o sedačku, pak byla pro člověka poněkud nepraktická.

Jeden po druhém se usadili a náklad si složili do klína. Nohy měli těsně nad zemí.

Takže to přece jen bylo jakési vozidlo!

Jenže žádné pozemské vozidlo by neodstartovalo tak šílenou rychlostí. Všichni tři byli zvyklí na značné přetížení, ale teď měli pocit, že to snad nepřežijí. Pak to pominulo. Zrychlení bylo pro člověka už snesitelné.

Byl to dopravní prostředek pro jiné bytosti, které snášely zřejmě mnohem větší přetížení než lidé. A tento stroj byl navíc schopen vyhodnotit lidské reakce a přizpůsobit se jim.

Uháněli kovovou silnicí. Mrakodrapové stroje se kolem nich míhaly jako stíny, avšak vzduch jim do uší nehvízdal.

A najednou byli u cíle.

Byli na konci průmyslového dómu.

Před nimi strměla skalní stěna až ke stropu jeskyně.

Pak najednou stáli zase na zemi. Ren Dhark se rozhodl k pokusu. Intenzívně si myslel Vrat se a přivez ostatní! •

Ani nedomýšlel a vozidlo odsvištělo a ztratilo se jim z očí.

Dan mu položil ruku na rameno. "Tys...?"

Ren jenom přikývl.

"Pokud se nemýlím, tak by tady měli být každou chvíli!"

26

27

"Ty si myslíš...?"

"Jsem si tím téměř jist. Vždyť jsme všichni tři slyšeli ono kam, Dane!"

"Přesto se mi stále nechce věřit, že by..."

"Tak si vzpomeň na Doorna, jak měl v ruce můj paprskomet a najednou slyšel hlas, že má vystřelit."

"A nenamlouváme si náhodou něco?" namítl Janos Szardak. "Myšlenkové impulsy potřebují jednak osobu, která je vysílá, a pak příjemce. Že by stroje mohly být příjemci? Ne,

tomu se mi nechce věřit! Ale jsem si jist, že tady něco jiného nebo někdo jiný - tvůrci tohoto gigantického komplexu!"

Totéž napadlo i Dana, ale neměl odvahu jako Szardak říct to nahlas. Ono kam znělo jaksi zvláštně, jako by to říkalo cosi neživého.

Najednou zase pocítil žízeň. Bylo to stále horší. "René, proč jsi tomu vozítku neřekl, aby nás odvezlo do nějaké hospůdky na pěkně orosený pivo?"

Nakouzl něco, o čem se nemělo mluvit.

"Snad jsem tolik neřek, " zabručel; když si uvědomil dva ostré pohledy, a pak byl rád, že je mohl upozornit na něco jiného.

Vozidlo se právě vracelo s polovinou Čobeho skupiny.

Profesor Dongen chtěl hned zjišťovat jeho stáří a nevšiml si, že právě vykládají posledního raněného. Když ho koule odtlačila stranou, vyklouzl mu cenný a nenahraditelný analyzátor z ruky. Z Dongena se najednou stal sportovec a vrhl se po přístroji.

Odřel si hřbet ruky sice do krve, ale analyzátor zachránil. Teprve pak si uvědomil, že vozidlo je pryč. .

"Kde..."

"Odjelo pro zbytek!" oznámil mu lakonicky Ren Dhark. "Veškeré vaše dotazy zodpoví tady Dan Riker."

Měl jiné starosti, než aby se přel kvůli nějakým teoriím.

Vozidlo při první jízdě přestalo reagovat na jeho myšlenky.

Proč?

Během jízdy totiž intenzivně myslel na větu Odvez nás k východu z jeskyně!, čímž změnil své původní přání.

Nechápal, proč na to koule nereagovaly.

Až se vrátí, zkusí to znovu.

Dlouho čekat nemusel.

Vozidlo se právě vrátilo.

Rena nepřekvapilo, když mu vyprávěli, že je schopno se i vznést a viset nehybně ve vzduchu.

Dhark poodstoupil stranou, aby mohl nerušeně přemýšlet. Stále znovu vysílal impuls: Odvez nás k východu z jeskyně!

Ale v mozkových závitech se mu žádná odpověď neozývala.

Musel se smířit s tím, že s vozidlem nemá už žádné spojení. Koule zatáhly znovu tyče do sebe. Konstrukce se zase rozložila na čtrnáct samostatných koulí. Zaklaply se. A jedna za druhou zmizely v jedné ulici.

Lidé opět žasli nad ohromnými stroji. Tentokrát vypadaly úplně jinak než kolosy na druhé straně jeskyně. Ohromné oblouky, zářící všemi barvami duhy, spojovaly mamutí agregáty mezi sebou ve čtyřsetmetrové výšce. Černá potrubí, vinoucí se jako vývrtka, se ztrácela v dáli. Mezi řadou vysokánských strojů a skalní stěnou bylo necelých tři sta metrů. Lidé museli proto značně vyvracet hlavu, jestliže se chtěli podívat až na samý vrcholek těch gigantů.

Prostoru zde bylo dost, ale všichni se cítili jaksi stísněně, protože nikde neviděli žádný východ.

A k tomu ta hrozná žízeň a suchý vzduch!

"Proč jsem to taky neschytl?" povzdechl si jeden muž. "Ten je na tom dobře," ukázal na jednoho šokovaného. "Ani neví, že má žízeň."

Ren pochopil, že tady už slovy nic nezmůže. Slovy se žízeň neuhasí. Musí je zavést někam, kde bude voda!

Jenže... Nachází se v této jeskyni vůbec nějaká voda?.

Nad nimi se tyčí k nebi Hope čtyřtisícovky a oni sami jsou dobrých čtyřicet

kilometrů ve skále. »

Pátrali po nějakém východu. Kovový povrch cesty končil v hrubě opracované skalní stěně.

"Zase nic," řekl Ren Dhark a měl sám na sebe vztek, že tato slova vůbec vyslovil.

Larsen, Szardak a Congollon se snažili dodávat svými slovy ostatním odvahy.

"Dejte nám už svátek!" vykřikl jeden muž nervózně. "My chceme vodu! Vodu! Vodu!"

Janos Szardak neváhal a jednal. Než se muž stačil ještě víc rozzuřit, zasáhl ho pěstí a srazil k zemi.

"Je mi líto," řekl, "ale něco takového nám tady ještě tak chybělo! Taky bych se rád naložil do vany a pouštěl si v ní kachničku!"

Ren tuto scénu sledoval s Doornem. Nejednal by jinak. Škoda jen, že Szardak tolik plýtvá slovy.

"Dharku," řekl Doorn, "nejradši bych na tu stěnu prorazil."

"Moment!" přerušil ho Ren. Vytáhl paprskomet a namířil ho na skalní stěnu.

Olivový paprsek se odrazil a na stěně nezanechal ani stopu!

Oba na to hleděli a nic nechápali. Skála je přece anorganická hmota!

"Je to skála, nebo jen tak vypadá?" řekl Doorn.

Pokusili se znovu o dvě stě metrů dál.

28

29

Olivový paprsek proměnil část skály v prach.

Doorn se podrbal na plochem nose.

„Jak se dostaneme skrz?"

Ren potřásl hlavou a ukázal na otvor ve skále, který před chvílí vypálil.

"Takhle se skrz nedostaneme nikdy, i kdyby ten paprskomet měl mnohem větší kapacitu.

Areu, to všechno tady bylo zbudováno na věky. Strop je určitě ze stejného materiálu. Celý komplex je v podstatě uzavřený a jištěný nezníčitelným kovem."

"Jenže ne tady!" skočil mu Doorn do řeči.

"Ale z druhé strany určitě!" namítl Dhark tak přesvědčivě, že s ním musel

Doorn souhlasit. »

"Jestli však co nejdřív..."

"Já vím," odpověděl Ren unaveně. "Musíme najít východ co nejdřív." Šel podél stěny jako náměsíčný. Vrávorál. Cítil se prázdný. Odvaha mu ubývala jako ostatním, jenže to nesměl dát najevo, jinak by byli všichni ztraceni.

Je tu vůbec nějaký východ?

* * *

V radarové centrále sloužila právě směna, která bezvýhradně sympatizovala s Roccem. Všichni získali pro sebe a své rodiny už tolik výhod, že v žádném případě nemohli přejít k opozici.

Shool se nedůvěřivě podíval na počítač. Nechal jím projet ověřovací program a teď vyhodnocoval výsledek.

"Zajímalo by mě, kde se vzala ta díra?" zeptal se svých tří kolegů. Netušil, že kolega Tuff z předešlé směny vymazal data. "Pojďte sem a podívejte se na to..."

Na kosmickém radaru se rozezněl poplach.

Poplach pro všechny bez výjimky!

Na díru v paměti počítače zapomněli. Sjetina zůstala na podlaze, kde ji podupali.

Něco se blíží od deváté planety Amfi!

Že by další útok?

Napětí se stupňovalo. Vyhodnocovaly se první údaje.

Tři kosmické lodi!

"Blíží se neuvěřitelně pomalu," komentoval Shool, hodnoty na počítači. "Ne-celá stotisícovka!"

Na dozorčím stanovišti se ozývaly jen nadávky. Zde sloužili pouze bývalí členové posádky GALAXY. Mezi osadníky nebyl nikdo, kdo by mohl převzít velení nad laserovými palebnými postaveními.

"Nepochopím, proč nezřídili ještě jednu radarovou stanici na druhé straně Hope. Materiálu je na to víc než dost. To čekaj, až to všechno zařve?"

Ten, který mluvil, sebou netrhl, ani když se na vifonu ukázal Rocco. Všichni tak jako tak věděli, že jsou ustavičně sledováni.

"Pánové, soustřed'te se spíš na útok amfiů," řekl Rocco.

"Ano," odpověděl mu onen kverulant, "soustřed'ujeme se už tak dlouho, až z nás jednoho dne po zvláště soustředěném útoku zbude jen obláček plynu. Pane guvernére, jmenujte mi jeden jediný rozumný důvod, proč stále ještě nemáme radarovou stanici na druhé polokouli."

Do toho se ozvalo hlášení: ,

"Dozorčímu stanovišti! Lodě přešly na oběžnou dráhu! Výška sto dvacet tři tisíce kilometrů."

"Hrajou si na kolotoč," prohlásil na laserovém stanovišti za řekou vousatý muž, který celý den převaloval v ústech žvýkačku.

V Cattanu se všichni krčili v primitivních ubikacích. I Roccovi špiclové. Neuměli si představit, že by mohly existovat skupinky, které by v takovéto situaci přešly do akce.

Ale taková lidé seděli například v radiové centrále.

Po krátkých vlnách vyslali krátký impuls. Vypadal jako šum. Jestliže však Bernd Eylers dával pozor a jestliže jeho přijímač byl v pořádku, pak tím dostal situační zprávu, kterou měl dostat vlastně už o den dříve.

Na frekvencích amfiů vládl rušný provoz. Ale na některých nadsvětelných vlnách, jež amfiové údajně dosud nepoužili, panoval ještě čilejší ruch.

Počítače se snažily ten blázinec rozluštit.

Hyan, nejlepší expert přes kódy, vraštil čelo stále víc a víc. Měl takzvaný absolutní sluch, a přesto byl absolutně nemuzikální. "Blázinec," zabručel a zaposlouchal se do zvuků v přijímači.

Zašklebil se. Levou rukou si přitáhl vifon. Rychle navolil oddělení směrových antén.

"Posloucháte na té šedesát sedm až sto devět? Dělejte tam sakra něco!"

Příjem se rázem zlepšil. Hyan si znovu pohrával s vifonem. Zavolal na radarové stanoviště. "Kde jsou ty lodě? Udejte koordináty! Ale hněte sebou!"

Takhle si mohl lidi naštvat, ale Hyanovi to bylo jedno.

Na nadsvětelných frekvencích T-67 až T-109 sedělo něco, co nikdy nepozoroval. Pochyboval, že by takový blázinec dělali amfiové.

Ozvali se od směrových antén. "Bacha, Hyane! Přejíždíme pomalu na druhou úroveň! Ale amfiové to určitě nejsou!"

"Hubu drž!" zařval tak hlasitě, že jeho spolupracovníci sebou trhli.

Soustředil se jen na poslech.

"Stop!" vykřikl. "Rychle udejte úhly! Kruci, vždyť se to k nám blíží!"

Muži od směrových antén oznámili nastavení.

"Jak to vypadá s amfíky?" vyptával se Hyan radarového stanoviště.

„Jsou na druhé straně.“

"Co se tady děje? Co je to za šumy?" ozvalo se Hyanovi za zády.

Otočil se a spatřil svého vedoucího.

"Jestli jsou tohle šumy, tak jsem ještě v životě neslyšel kódované zprávy," prohlásil.

Pípalo to, kvičelo, vrčelo, skřípalo. Hyan ale naslouchal stále napjatěji.

"Zaměřujete? Je to stále horší. Tak dělejte tam něco!" obořil se na směrové antény.

"Panebože, nejsme přece kouzelníci!" odpověděli mu.

"Čarovat nemusíte. Stačí, když budete pořádně zaměřovat. Nechápete, oč tady jde? Valí se na nás pár set nebo pár tisíc lodí!"

Pak se ty tři lodi znovu ukázaly na oběžné dráze. Teď už byly o třicet tisíc kilometrů níže.

Laserová stanoviště dostávala nepřetržitě koordináty. Čekala už jen na rozkaz k palbě.

Hyan si okusoval nehty. Přestalo ho zajímat, co se děje kolem něj. Ony tři lodi už pustil dávno z hlavy.

"Zaměřovat, zaměřovat! Když budeme mít štěstí, tak zjistíme jejich kurs..."

Netušil, že si někteří už začínají ťukat na čelo.

Měli tím na mysli jeho.

Rocco a několik desítek tisíc lidí dumalo nad tím, co to má všechno znamenat.

Jsou ty tři lodi jenom předvoj? Nebo je to průzkum?

Na Roccově obrazovce se ukázal Pjotr Voncev. Na soupisce posádky figuroval dosud jako Wonzeff, teď si však prosadil, aby ho oslovovali jeho ukrajinským jménem.

"Pane guvernére, nechápu, co se to děje. Prý máme zákaz startu! To je tam necháme jen tak poletovat?"

Rocco ho chtěl zmámit úsměvem, ale zapomněl, že Voncev vidí na obrazovce i Sabatiho, kterého Voncev ze srdce nenáviděl.

"Vonceve, mále pohotovost, ale zatím nstartovat, Teprve až přejdou do útoku. Tak jsem nerozhodl já, ale bývalí důstojníci GALAXY."

"Oukej. Počkáme," odpověděl Pjotr Voncev. "Ale vaše lidi, co nám tady koukaj na prsty, už vyženu ven."

"Máte tím na mysli úředníky vedení?" zeptal se Rocco ostře.

"To se jim teď říká takhle?" zeptal se jedovatě Voncev a pak vypnul vifon. Zřejmě šel vyhazovat Roccovy špicly,

***

Hyan stále naslouchal. Najednou se objevil nový tón. Hluboké bručení. Zmizel a zase se ozval a pak bylo najednou ticho.

"Škoda," řekl Hyan.

V oddělení směrových antén si otřeli pot. "Konečně je to za námi! Ten Hyan by nás odrovnal."

Radary nahlásily nejvyšší bojovou pohotovost.

Nepřátelské lodi klesly na 21 000 kilometrů. Přelétaly zrovna nad Cattanem.

Piloti průzkumných člunů už jenom kleli, protože stále nedostávali rozkaz ke startu.

Lidé se krčili v primitivních krytech a doufali, že nepřátelské lodi zase odletí.

Hyan vyhodnotil výsledky.

Když chtěl opustit pracoviště, nadřízený mu v tom bránil, ale marné.

Astronomy našel Hyan o ulici dál v jednom sklepě, kam se ukryli před nepřátelskými loděmi. Ale když jim Hyan ukázal výsledky svého pozorování, zapomněli na všechno.

"Ale to je přece nesmysl!" tvrdili mu. "Z existence nějakých pár stovek nadsvětelných vysílačů a tady z těch výpočtů nemůžeme soudit, že se k této soustavě blíží velká flotila lodí neznámého původu!"

Hyan se na ně podíval. Všichni uvažovali stejně. Vstal. "Škoda," zabručel. "Škoda! Nemáte ani za mák fantazie."

A odešel.

Poplach byl zrušen. Lodě se po třetím obletu Hope vracely zpět k Amfi. Radary je sledovaly tak dlouho, dokud nebylo jisté, že přecházejí na příslání na svou domovskou planetu.

V Cattanu začal zase všední život.

Shool zapomněl na onu podivnou díru a už si na ni nikdy nevzpomněl.

Voncev měl dobrý pocit z toho, že z člunu vlastnoručně vyrazil tři fízly.

Hyan to schytl od šéfa za to, že bez dovolení opustil pracoviště, ale nic si z toho nedělal. Věřil své teorii a očekával, že co nevidět dostane soustava Sol návštěvu. Bude to velká flotila neznámých lodí.

***

Hluboko v horském masívu Deluge seděly bok po boku Raní Atavová a Anja Fieldová a mlčky se dívaly před sebe. O pár kroků dál seděl Ullman se Sagallem a Boierem. Hlavy měli v dlaních a nic už je nezajímalo.

32

33

"Odtud se už nikdy nedostaneme," prohlásil Boier. "Ale skončím to dřív, než se zblázním žízni."

"Já taky!" přidal se Ullman. "To jsme si našli parádní hrob! Za to můžeme poděkovat Dharkovi. Čert aby ho vzal!"

Sagall vstal. Stále ještě nezapomněl na to, jak je Dhark provedl džunglí. "Tohle je od vás sprostárna, Ullmane! Copak je na tom Dhark lip než my?"

Ullman zvedl hlavu a ušklíbl se.

"A to má být nějaká omluva? To on přece pořád chtěl lézt do jeskyní. Ted' už víme, co v nich je. Ale zaplatíme za to dost draze. Chcípnete žízni. Všichni! Nic jiného jsem si nepřál, než takhle zhebnout!"

Nevšimli si, že je obě ženy poslouchají. Raní Atavová k nim přistoupila.

"Všechno jsme slyšely, ale nechápeme, že muži mohou tak rychle ztratit odvahu. Ještě méně pak chápeme to, že Dharkovi vůbec něco vyčítáte. Kde bychom bez něj byli? Už dávno bychom hnili někde v džungli!"

Útrapy se jí odrážely v tváři a vypadala starší. V očích jí však blýskalo a spalovala muže pohledem tak, až sklopili oči. Pak si zase přisedla k Anje Fieldové. Anja jí položila ruku na koleno a řekla: "Všichni nejsou takoví." Pak zašeptala: "Třeba existuje ještě nějaká možnost. A Dhark na ni přijde."

"Znáte ho už dlouho?" zeptala se mladá Indka, která byla na Zemi v posledním semestru zoologie a pak odletěla ke hvězdám.

"Moc ne," řekla Anja a zamyšleně se podívala před sebe. "Poznali jsme se, teprve když byla sestavena posádka GALAXY. Nejdřív jsem si myslela, že Ren Dhark je jenom obyčejný

sympatický mladý muž. Vlastně si ani nevzpomínám, jaký tenkrát byl. To jsme už letěli a najednou to byl někdo jiný. Muž, který přesně věděl, co chce, a který vždy udělal přesně to, co bylo správné. Proto mu teď tolik věřím."

Bývalá hlavní matematická GALAXY vkládala v Dharka neuvěřitelnou důvěru a netušila, že tak Indce řekla o sobě mnohem víc, než vlastně měla v úmyslu.

I já ho ráda vidím, pomyslela si Raní Atavová.

Muž, který ani netušil, že je milován dvěma ženami, se oddělil od své skupiny. Před hodinou mu Manu Čobe řekl:

"Dharku, s těmi šokovanými mi nemůžete nijak pomoci. Tady nesvedu nic ani já. Musíme mít trpělivost, proberou se sami. Snad to bude mít cenu."

To je to!

Snad to bude mít cenu!

Té věty se Ren nemohl už zbavit. Odpovědnost za všechny ho tížila jako balvan. Vyhýbal se i svému nejlepšímu příteli Danu Rikerovi. Nesnášel už tázavé pohledy ostatních.

Můžeš nám pomoci? Pomůžeš nám?

Byl stejně bezmocný jako oni. Neviděl už žádnou možnost, jak se dostat pryč.

Ruce měl v kapsách a nikdo neviděl, že je má sevřeny v pěst. Vší silou se překonával, aby netloukl hlavou o skálu.

Nakazil se jejich depresí.

Ale tady to přece nemůže skončit! To by bylo proti vší logice!

Ren se zastavil a znovu se zamyslel.

Cožpak to silové pole, tu neviditelnou bariéru, taky nepovažoval za neproniknutelnou? A nemyslel si tenkrát, že ti Roccovi chlapi oddělají Danovu skupinu? Ale pak všechno dopadlo jinak, jako by je někdo chránil. Že by je ta neznámá moc nechala zemřít žízni?

Přišel k němu Mike Doraner.

"Proč se nevydáme na zpáteční cestu? Ještě máme šanci. Kdyby nás ty koule odvezly na druhou stranu, tak se můžeme dostat ven."

Na něco podobného myslel Ren už před hodinou, ale jakýsi vnitřní hlas ho před tímto plánem varoval. Co když je cesta zase uzavřena? Co když na ně venku čeká Roccovo komando?

Ren Dhark se na Mika mlčky podíval a pak řekl:

"Miku, já se toho bojím. Je tady příliš mnoho neznámých."

"Nebylo by to však lepší, než tady jen tak posedávat?"

Co na to měl říci? Mike Doraner má pravdu. Nečinnost je teď to nejhorší.

"Mike, nechte mě o samotě, prosím."

: Doraner se vrátil k ostatním. Ren dál hleděl do skály, která ve skutečnosti nebyla skálou, ale jakousi hmotou, se kterou si nedokázal poradit ani olivový paprsek.

Podle něj to byla zase nějaká brána. Ale jak ji otevřít? Kdyby tak mohl říct: Sezame, otevři se!

Odkud se ta brána ovládá? . Hledal. Většina už hledala. Prošli pět kilometrů a nikde nic.

Kdo si v takové zoufalé situaci ještě vzpomněl na Cattan? Nikdo. Každý z nich myslel jen na vodu. Touha utišit žízeň byla stále mocnější. I Ren Dhark trpěl. Už se skoro ani nemohl soustředit. Stále častěji si představoval, jak si nabírá vodu z horského pramene.

Otřel si zarostlou tvář a prstem si přejel po vyprahlých rtech,

Jestli teď selžu i já, pak je skutečné konec všemu, pomyslel si.

Přitiskl čelo ke skále. Byla studená, mnohem studenější, než čekal. Ale ano! Stojí před branou. To, čeho se dotýká čelem, je kov. Ten chlad mu dělal dobře. Znovu se zamyslel. Chtěl přece vystřelit na ty koule, ale najednou mu zchromla ruka. Zajímavé, ale teď je to k ničemu.

34

35

Co bylo předtím?

Musel se nesmírně soustředit, aby si uvědomil, že se mu v hlavě honí jakási myšlenka, kterou stačí jen zachytit...

Prve si přál stejně jako ostatní, aby se ukázalo nějaké vozidlo...

A co kdybych si teď přál, aby se ta brána...?

Vykřikl a uskočil.

Stěna před ním se začala rozestupovat!

***

Situace v Cattanu se stále ještě neuklidnila. Kosmický radar vyvolal další poplach. Zachytil neznámé lodi, blížící se z hlubin kosmu. Pokud nedošlo k nějakému omylu, měly by proletět v těsné blízkosti soustavy Sol.

Když o tom Hyan zaslechl, triumfoval a zavolal astronomům. Ti neměli čas mluvit s člověkem, v němž viděli pouze laika, a okamžité hovor přerušili.

Rocco se nechal krátce informovat a pak své spolupracovníky šokoval:

"Odvolat poplach! Nemůžeme si dovolit další zdržení."

K protiargumentům byl hluchý. Na žádnou invazi nevěřil.

"Megune, zajistěte, aby tentokrát fungovala informační bariéra. Informace se budou dávat pouze jednotlivým vědeckým oddělením."

"Ale..."

"Žádná ale! Prostě se musíme smířit s faktem, že v této části Mléčné dráhy panuje čilý provoz. Osadníky je třeba na to v komentářích a zprávách postupně a nenápadně připravovat. Ať si zvyknou. Těmi ustavičnými poplachy a zalezením do krytů nevychováme lidi, kteří by byli schopni čelit nebezpečí."

Nemějte strach, Megune, nezbláznil jsem se. Jen se na to podívejte. Ten neznámý svaz mine soustavu ve vzdálenosti tří až čtyř světelných dnů. To znamená, že pro nás neexistuje. A kvůli tomu bychom měli obětovat desetitisíce drahocenných pracovních hodin? Tak bychom nikdy nedodrželi harmonogram. A kdo pak bude za to moct? Vedení a nakonec já! Do krytů se smí pouze v případě, že by se ukázali amfiové!

A propos, jak jste daleko s přípravami ohledně Deluge?"

"Za pár dní to už bude, Rocco. Ale jak jsem říkal - neměl bych nic proti tomu, kdyby byl velením pověřen Sabati."

"To nepřichází v úvahu! Vy se tam už vyznáte."

Poplach byl zrušen. Život v mladém městě běžel dál ve svých kolejkách. Ve vědeckých odděleních zavládlo silné napětí.

Neznámý svaz, který byl teď od soustavy Sol pouhých pět světelných hodin, náhle poněkud změnil kurs.

Počítač automaticky vypočítal novou letovou dráhu a zanesl ji jako světelnou čáru na hvězdnou mapu.

Čára procházela přímo soustavou Sol! Křížila dráhu šesté a sedmé planety.

Vedení vydalo jen lapidární pokyn:

"Nevyvolávat žádný další poplach."

O blížící se návštěvě se astrofyzikové Craig a Ossorn dozvěděli jen náhodou.

"Craigu, nenapadá vás něco?" zeptal se Ossorn významně.

Craig jen pokrčil rameny a znovu se podíval do podkladů.

"Ta změna kursu... Panebože!"

"To nemyslím, Craigu. Všimněte si spíš, odkud sem letí."

"No a co?" Craigovi stále nedocházelo, co má Ossorn na mysli.

"Neříká vám ten směr něco?"

"Ne!"

Ossorn přistoupil k veliké mapě na zdi, kterou sestavili v posledních týdnech. Byla to mapa, která neměla s obyčejnou mapou nic společného, protože znázorňovala něco, čemu mohli rozumět pouze astrofyzikové.

"Craigu, z toho směru přece přicházejí ty magnetické poruchy!" Domníval se, že tím řekl něco bůhvíjak senzačního, ale Craig nehnul ani brvou.

"Pouhá náhoda, Ossorne! Z takové náhody nemůžete přece vyvozovat žádné závěry! Něco takového bych od vás nečekal!" Téma už ho dál nezajímalo.

Ozval se jejich vífon. Jeden muž od radarů se chtěl na něco zeptat.

"Jak se chovají tělesa - tedy hmota, při dosažení rychlosti světla?"

"To je přece známé," odpověděl Ossorn. "To nám vyprávěl už před více než sto lety Einstein. Proč se na to ptáte, Ruale?"

"Toť ta správná otázka!" odpověděl Rual. "Jsme tady z toho tak trošku vedle, Ossorne. Ten neznámý svaz má asi pět set lodí. Před deseti minutami letěl rychlostí 0,81 světla. Rychlost neustále zvyšoval a my už jen čekali na to, kdy nám zmizí z obrazovek. Když letěl rychlostí 0,99, vzbudilo to v nás už jakési podezření. Při 1,1 jsme si mysleli, že máme porouchané zaměřovači přístroje. Teď se ženou už na 1,42 a stále ještě jsou v normálním vesmíru a vidíme je na obrazovkách! To přece není možné [Vzpomínáte si ještě, na co jsem se vás ptal?"

"Ten váš radar nestojí za nic!" prohlásil Craig.

Rual se zašklebil.

Nechali jsme si ho přezkoušet na velkém počítači z GALAXY. Je v pořádku! Chtěl jste něco říct, Ossorne?"

Toho to nenapadlo ani ve snu.

"Ruale, jste si naprosto jist, že ty lodi přelezly světelnou hranici?"

"Pokud se tady dá mluvit o nějakém lezení, pak ano. Ale cožpak jste sám neříkal, že to není možné?"

36

37

"Tohle je spíš něco pro fyziky," snažil se Craig vyhnout otázce.

"Ti mi řekli, že jsem cvok!" přiznal Rual. "A já se jim ani nedivím. Moment, jdou mi nová čísla... Takže - teď už letí rychlostí 1,59 a zdá se, že přidávají. Jestli nezpomalí, tak se kolem nás přeženou za necelou hodinu."

"Uvidíme je vůbec?" .

"To jsem se vás právě chtěl zeptat. Dá se vidět něco, co se pohybuje vyšší rychlostí než světlo?"

"Víte co, Ruale?" řekl Ossorn, kterému už docházela trpělivost. "Dám vám takový tip. Učte se z lepší učebnice. V ní to všechno je. My přece nejsme žádní Einsteinové, jsme jenom obyčejní astrofyzici. Jak máme vědět něco, co neví nikdo?"

Dvacet tři minuty po tomto hovoru proletěl neznámý svaz rychlostí 3,71 soustavou Sol a ztratil se v hlubinách kosmu. Spatřili ho pouze na radaru a padesát tisíc lidí na Main Islandu nemělo ani potuchy o tom, že jejich soustavu krátce a nečekaně navštívily cizí bytosti.

Vědci hodiny a hodiny diskutovali.

"Když jsme začali pronikat do vesmíru, vycházeli jsme z naprosto mylných předpokladů," prohlásil biochemik Axel Ducerp. "Tyto mylné předpoklady byly posíleny navíc ještě tou skutečností, že jsme na ostatních planetách nenarazili na žádný inteligentní život. Jenže nikoho nenapadlo, že ta naše sluneční soustava leží ve směšně bezvýznamném spirálním rameni Galaxie."

Bylo s podivem, že ho nechali mluvit tak dlouho bez přerušení. Nakonec mu do řeči vpadl Rual a oznámil, že soustavou Sol právě proletěl další neznámý letový svaz.

"Letí ze stejného směru jako ten před ním. Tyhle lodi jsou ale o něco rychlejší. Pouhých 8,03 světla. Velký počítač stále ještě tvrdí, že radar je v pořádku!"

A najednou v té velké zakouřeně místnosti nebylo už nikomu do řeči.

"8,03 světla," pronesl někdo, "a při tom jsou stále ještě v našem časoprostorovém kontinuu." Potřásl hlavou. Ostatní jen pokrčili rameny. Bylo to nevysvětlitelné.

Ossorn a Craig měli domů stejnou cestu.

"Stejně by mě něco zajímalo, Ossorne: Kde se tu vzali?"

"Kdo ví? Co když to něco táhne Mléčnou dráhou jako tažní ptáci na Zemi?"

"To bych neřekl," soudil Craig. "Necháme se překvapit."

***

Bernd Eylers se smířil s tím, že doletěl. Vlastně ani nepočítal, že se dostane tak daleko. Nouzově přistál v údolí, vzdáleném jen pár kilometrů od hustého pralesa na západním pobřeží Main Islandu.

Vylezl ven a bezděky sáhl po paprskometu.

Botanici a zoologové sice tvrdili, že se na Main Islandu nevyskytuje nic nebezpečného, ale Eylers dal radši přednost opatrnosti.

Údolí bylo neveliké a porostlé jen několika keři. Bernd Eylers začal vykládat vznášedlo. Pořádně se přitom zapotil a nevrle pokukoval po hřejivém dvojitém slunci.

Ten štíhlý a vysoký muž, který často působil nemotorně a navíc měl místo levé ruky protézu, zacházel s těžkými břemeny, jako by vážily jen pár kilo.

Spokojeně se usmál na výtečné technické vybavení, které spolu s potravinami představovalo solidní základnu k přežití v džungli.

Hodil si na ramena nejtěžší balík a vykročil k lesu. Musel sejít trochu dolů, přebrodit potok, pak kolem keřů, z jejichž listů se ježily stovky dlouhých ostnů.

"Kdo do nich upadne...", zabručel si, když za zády zaslechl jakýsi zvuk.

S takovým nákladem nebyla žádná legrace se otočit. Když se podíval konečně k potoku, nespátřil nic zvláštního.

Šel tedy dál, opalme se držel kus od ostnatých keřů. Pod nohama mu skřípal písek, který byl tu a tam zarostlý čínsi jako mechem.

Pár velkých balvanů ho donutilo, aby se odchýlil trochu doprava. A najednou za sebou zaslechl zvuky, jako by se lámal bambus. Tentokrát se určitě nemýlil.

Ted' se mu vyplatilo, že se cvičil v džudu. Ještě včas se vrhl na stranu i s nákladem a vyhnul se čemusi tmavému, co kolem něj přelétlo!

Zvuk praskající bambusu teď přicházel zleva i zprava! Vycházel odkudsi z trnitých keřů. Pár kroků od Eylerse leželo na zemi jakési vlákno. Najednou se napjalo a onen neznámý tvor se vracel.

Eylers si to ani nestačil uvědomit, protože v tomtéž okamžiku přišel útok zleva.

Vzduchem hvízdly dvě koule. A třetí přišla zprava. To vše podmalovávalo praštění bambusu.

Eylers bleskově změnil taktiku. Prudce vyrazil dopředu. Bylá to jediná šance, jak uniknout těm třem temným věcem.

Teď mu hvízdly kolem hlavy. Na místě, kde ještě před chvílí klečel, se zavrtaly do písčité půdy.

Eylers odjistil ruční paprskomet a chystal se vypálit dlouhou dávku.

Paprsky byly rychlejší než černá věc, tentokrát čtvrtá, která se na něj řítí.

Zasyčelo to, trochu se při tom zablesklo a cosi zařvalo, až sebou Eylers trhl.

Jako už jednou předtím, i teď zmizely ony tři věci, jako by je někdo odtáhl na provázku. Ráv se ozýval i nadále. Stejně tak praskání bambusu.

"Krucinál, co se to tady děje?" zabručel si Eylers a upřel zrak na věc, kterou svým paprskem rozřal. Provaz, na němž visel zbytek, sebou trhal jako obnažený nerv. Svíjel se jako příšlápnutý červ.

38

39

Ony tři věci znovu zaútočily, tentokrát dvakrát rychleji než předtím.

Eylers vypálil dvě dávky. Obé zasáhly, ale na odpálení třetí už neměl čas.

Skrčil se, ale ně dost. Neviděl tudíž, jak ta černá věc náhle změnila směr, jen o vlas minula Eylersovu levou nohu a táhla přitom za sebou svůj výhonek. Pak se za ním prudce otočila.

Mohla fungovat jako indiánská bola!

Eylers dvakrát minul.

Uvědomil si, v jakém se ocitl nebezpečí. Ona černá věc, veliká asi jako medi-cinbal, byla řízena provazem.

Věc ovíjela Eylerse od kolen až po ramena. Už nemohl ani hnout rukama. Slyšel jen příšerné řvaní a praskání bambusu.

Nelidská síla ho strhla k zemi. Černá koule se dvakrát otočila kolem napjatého provazu a uvázala uzel.

Cosi ho vláčelo po písku k ostnatým keřům, za nimiž se ozývalo řvaní. Eylers se už loučil se životem.

Najednou se zastavil. Jenže si dělal klamné naděje. To, co ho táhlo, si zřejmě na chvíli oddechlo. Eylers jenom nechápal, proč řvaní přitom ještě zesílilo.

Stříle! Stříle! duněly mu myšlenky v hlavě, ale nebyl s to hnout ani prstem.

Od keře ho dělily už jen tři metry.

Už to budu mít za sebou, řekl si, když se keře ohnuly dopředu, rozdělily se a mezi se ukázala hlava jakés'i nestvůry.

Eylers viděl jenom její tlamu!

Byla to obrovská suchozemská piraňa s třema nehybnými vypoulenými očima. Tři řady vyceněných zubů dole i nahoře. Z tmavomodrého jícnu vycházelo to řvaní a táhl se z něj odporný puch.

Eylersovi se za zády najednou rozechvěla země. Zřejmě se blížila další obluda. Zoufale se snažil uvolnit ruku, v níž stále ještě držel paprskomet.

Nestvůra natáhla hlavu dopředu. Byla dlouhá přes dva metry a metr široká. Ploché čelo pokrývaly nazelenalé šupiny. Tři oči najednou ožily.

Zároveň i Eylersova pravá ruka. Konečně ji uvolnil!

Namířil paprskometem přímo do chřtánu obludy! A zbraň vypálila!

Hlava obludy se rozlétla na všechny strany. Na zlomek vteřiny ještě spatřil krátký ještěrovitý trup. Na víc už neměl čas.

Druhou obludu měl přímo za zády.

Musel se otočit. Potřeboval na to několik vteřin a myslel si, že už je s ním amen.

Poprvé viděl obludu v celé velikosti.

Podobně jako u vodních piran představovala tlama dvě třetiny těla. Šestimetrový netvor se pomalu blížil na sesli krátkých nožkách. Řval podobně jako ten před ním. A Eylersovi došlo, že onen zvuk tříštěného bambusu vzniká třením šupin na nohou.

40

Bernd Eylers se vzepřel patami, prudce se převrátil na záda a připravil se ke střelbě.

Za to, že je ještě naživu, vděčil jen tomu, že obluda byla z jakýchsi nepochopitelných důvodů napůl ochromena bolestí. Znovu a znovu se vzpínala a setrvala na místě. Tři oči, každé velké jako talíř, tupě hleděly do prázdna,

Eylers se neukvapoval. Pečlivě zamířil. Nikdy v životě neměl takový strach, že mine, jako teď.

Paprsek zasáhl zátylek obludy. Tělo se rozletělo na dvě části. Ještě jednou se ozvalo strašlivé zařvání a pak zavládlo ticho.

Za deset minut se Eylers vysvobodil. Stále ještě nechápal, kdo po něm hodil ono bola. Pochopil, až když stál u zabitého netvora a mezi předními nohama objevil dvě komůrky. Jedna se ve smrtelné křeči otevřela dokořán, druhá jen z části: ale v obou spatřil zbytek provazu.

Provaz byl vlastně jen dlouhá končetina, zakončená černou koulí. A koule byla z komory vystřelována stlačeným vzduchem. Když Eylers stáhl ze zad stativ a vrtal se jím v otevřené komůrce, prorazil jakousi organickou zábranu. Vyrazil ha něj stlačený vzduch a srazil ho k zemi. Tím ho přešla chuť na další experimenty.

"To by mi stačilo," zabručel si. "A těm našim chytrolínům jednou něco řeknu,.. Ještě štěstí že se takové stvůry nevyskytují častěji!"

Pomalů si uvědomoval, co způsobilo té druhé obludě takové bolesti. Rozstřílel jí paprskometem obě bola. To, co původně považoval za provaz, musel být ve skutečnosti velmi citlivý nerv.

Otřel si pot, sklonil se, sebral stativ a snažil se ho složit. Po několika neúspěšných pokusech to vzdal.

Tak to by byl první průšvih, konstatoval v duchu, doufejme, že něco takového už nezažiju. Šestimetrové piraně! Čert aby je spral!

* * *

Dharkův výkřik všechny zburcoval. Pak se ozvalo:

"Je tady brána! Brána!"

Obě křídla zajela do skalní stěny.

"A zase jeskyně!" řekl Dan Riker zklamaně. "Cožpak to nikdy neskončí?"

Tato jeskyně byla vysoká nanejvýš sto metrů. Rozzářila se už známým safírovým svitem.

"Stroje, ale nikde žádná voda!"

Všichni byli podrážděni a nedalo se říci, že by zrovna jásali. Ren Dhark je musel několikrát vybízet, aby pokračovali v cestě. Pak začaly debaty, zda s sebou tahat přístroje, nebo ne.

"My už nemůžem!" tvrdili muži. "Nejdřív se musíme napít."

Ren Dhark se na ně chvíli zadíval. Nemělo smysl jim cokoli vyčítat. Zavolal k sobě Rikera, Larsena, Szardaka, Congollona, Čobeho a Doorna.

"Poneseme to my. Přece to tady nenecháme."

Věděl, že má na své druhy přílišné nároky, ale jen takovýmto příkladem mohl ještě skupinu ovládnout.

"Pokračujeme!" řekl ledově. Popadl nejtěžší přístroj, pak sebral i ten, který nesl předtím.

A vešli do druhé jeskyně. Ren se zastavil. Podíval se na otevřenou bránu a usilovně si myslel: Bráno, zavři se!

Když se ze skály začala vysunovat křídla, věděl, že se mu to prve nezdálo. Přístup k mamutímu průmyslovému centru byl odříznut. Mnozí se dívali na zavírající se bránu se strachem v očích.

I Dan Riker se tvářil ustaraně. Netušil, že brána reaguje na duševní příkaz jeho přítele.

A Ren to nikomu neřekl. Neměl z toho dobrý pocit a s nevysvětlitelným neklidem přemýšlel, co je tady ještě potká.

Stroje, kolem kterých se vlekli, neměly pláště. S dostatečnou fantazií si mohli představovat, že vykonávaly složité funkce. Arc Doorn zapomněl na žízeň a na to, jak nesnesitelně těžké jsou ty dva přístroje, které vleče. Ještě nikdy mu 'nepřipadaly součásti těch podivných strojů tak důvěrně známé jako v této asi kilometr široké hale.

Už byl vidět její konce. Asi pět kilometrů před nimi se v safírovém světle, které jako by vycházelo i ze strojů, rýsovala okrová skalní stěna.

"Panebože," zasupěl Larsen, "to tady není žádný dopravní prostředek, Rene?"

Vzduch byl suchý a zbavoval muže i posledních zásob vody v těle.

"Tady žádné vozítko není, Larsene, nebo se nedá aspoň přivolat."

Larsen nevěděl, že Dhark ony koule přivolal prve myšlenkou. Podíval se na Dharka a v jeho pohledu bylo vidět, co si myslí.

Začíná blouznit ze žízně.

Těch pět kilometrů bylo přímo nekonečných.

Došli k široké křižovatce. Ren nařídil krátký odpočinek. Ani on už nemohl dál.

Dan Riker si sedl vedle něj.

"Kruci, teď bych si dal jedno pěkně orosený!"

Seděli u levého rohu křižovatky. Vysokánský stroj se třemi ochozy byl na jejich straně opatřen pláštěm. Jeho plocha byla až do výše dvou metrů rozčleněna na množství stejných čtverečků.*

"To jo," řekl Ren, "pivo, vodu, studenou vodu." Mluvil se mu ztěžka. Jazyk se mu lepil na patro, rty měl rozpukané.

Za zády se jim cosi rozbzučelo. První zvuk v této jeskyni. Tady byly stroje ještě v klidu a čekaly jen na to, až je někdo spustí.

Dan se otočil. Bzučení ho znervózňovalo.

Bzučení vycházelo z onoho čtverečkovaného pláště. Jeden čtvereček zářil žlutě. Dan strčil do Rena. "Koukni se na to. Tam se něco děje."

Ren šel pomalu ke stroji. Bzučení si udržovalo stejnou intenzitu a čtvereček neměnil barvu. Nikdo si Rena nevšímal. Všichni dřepěli a tupě zírali před sebe. Chyběla jim zvuková kulisa předchozí jeskyně, v tichu cítili žízeň ještě silněji. A navíc byli tak vyčerpaní, že neměli ani sílu pátrat po zdroji onoho bzučení.

Ren stál před žlutým čtverečkem. Bzučení vycházelo z něho. Okolní čtverce byly šedomodré. Opatrně natáhl ruku. Bzučení utichlo. Žluté světlo zmizelo a Ren Dhark se překvapeně díval do otevřené přihrádky.

Cosí se v ní dělo. Vysunul se jakýsi předmět. Byla to asi litrová nádoba.

Uzavřená nádoba z neznámého materiálu a podivného tvaru.

Za ní se ukázala druhá. Pak třetí. Když se objevila čtvrtá, Ren ji popadl.

.Byla chladná a cosí v ní zašplouchalo.

Voda! Je v tom voda? pomyslel si.

Jak se to otvírá?

Převracel nádobu sem a tam, ale nikde žádný uzávěr neviděl.

V otvoru byla jedna nádoba vedle druhé. Další nepřibývaly.

Přistoupil k němu Dan. Chtěl se na něco zeptat, ale když zaslechl šplouchání, řekl:

"Voda? Že by to bylo něco k pití?"

Pak i on převracel nádobu a hledal uzávěr. Nepřemýšlel nad tím, proč se nádoby objevily zrovna teď. Zajímalo ho jediné: jak se dostat k tekutině.

"René, co to děláš?" Nevěřil vlastním očím. Díval se, jak Dhark přiložil nádobu ke rtům a jak pije a pije a pak nádobu odkládá a vzdychá blahem. "Voda je to! Čerstvá voda! Napij se, Dane! Stačí to dát jenom ke rtům...", A pak zařval onu jedinou větu, která mohla jeho druhý ještě zajímat:

"Máme vodu, přátelé, máme vodu!"

Nejprve mu nevěřili, ale brzy se zvedli. Tlačili se, předbíhali, každý chtěl být první a pít, pít...

"Stačí jenom dát ke rtům a pít, nic víc," vysvětloval jim Dhark. "Každý si vypije jednu dávku!" Jeho hlas byl opět silný a jasný. Stál před strojem s Danem Rikerem a Milesem Congollonem a v rukou drželi paralyzátory.

Všichni se smířili s jedním přidělem vody.

Riker a Congollon najednou spatřili, že otvor s nádobami zmizel.

Na všechny se dostalo, ale někteří se dožadovali další vody.

A Dhark nic neřekl.

42

43

* * *

Zbavili se té nejhorší žízně. Hlad byl ještě snesitelný. Jenže napětí skupiny už snesitelné nebylo. Všichni měli pocit, jako by jim cosí hrozilo.

Bušili pěstmi do stroje, ale nenacházeli žádnou dutinu. Ani na místě, kde ještě před chvílí zel otvor s vodou.

Postávali kolem ve skupinkách, cosí si šeptali a nedůvěřivě pokukovali ke stroji.

Manu Čobe zůstával u Rena Dharka. Potřásal nádobou se zbytkem vody.

"Zachovali jsme se všichni až příliš lehkomyšlně, já taky. Jak jsme tu vodu mohli pít, aniž jsme ji přezkoušeli, Dharku?"

Ren se jen zasmál.

"A jak bychom ji přezkoušeli, co? Neumíme si ani vysvětlit, jak je možné, že jsme se napili z uzavřené nádoby. Možná mi budete chtít namluvit, že se molekulární struktura mění v místě dotyku. Ale pak mi vysvětlete, jak se může změna molekulární struktury vyvolat?"

Přišoural se k nim Arc Doorn. Prohlížel si stroj, ale nikde nenacházel možnost, jak se dostat na jeho ochozy. •

"Dharku," přerušil je, "mohu vám něco ukázat?"

Stroj působil jako kolos. Tři ochozy ve výši pěti, osmi a deseti metrů byly nedosažitelné. Doorn ukázal na jakési přístroje, průhledné trubky naplněné barevnými tekutinami. V každé byla rozdílná hladina. Některé trubice byly ocejchovány, ale mezi značkami nebyly pravidelné intervaly.

"Pokoušel jsem se dostat nahoru, Rene," řekl Sibiřan Doorn. "Nešlo to. Na poloviční cestě k prvnímu ochozu jsem narazil na energetickou bariéru."

"Cože?"

"Je to tak! Chtěl jsem si to monstrum prohlédnout zblízka, jako všechno v téhle velikánské dílně."

"Cože?"

"Ano! Jsme v tovární dílně. Jsem o tom skálopevně přesvědčen. Tady se vyrábělo cosi, co se hned použilo jako náhradní díl,"

Dhark se na něj pochybovačně podíval. Sibiřan vzpurně přikývl. "Viděl jste tamhleto vzadu?"

Trčelo to před nimi do cesty.

"Vy jste u toho byl. Arcu?"

"Ano. Tam žádná bariéra není. Něco takového jste ještě v životě neviděl."

"Všechno je tady pro mě nové."

"Teď vám, Dharku, něco řeknu! Tamta věc je pohon kosmické lodi!"

Ren se na něj podíval s vyslovenou nedůvěrou. "To budete těžko dokazovat,

Arcu. Později si tuhle jeskyni prohlédneme podrobněji, ale teď musíme pokračovat v cestě."

Když dal povel k cestě, všichni ho s radostí poslechli.

"Taky jsem rád, že odtud zmizím," přiznával Dan.

Ren Dhark si v duchu říkal, proč právě on je tím vyvoleným, který může dávat v myšlenkách příkazy, které pak neznámá technika okamžitě splní.

Ke konci jeskyně se dostali rychleji, než očekávali.

Před nimi byla další brána. Svítila okrovou barvou.

Byla otevřená. Někteří už začínali doufat, že se už blíží ke konci cesty a že konečně Vyjdou na denní světlo.

Pak se Miles Congollon zeptal: "Není tamhle už konec?"

Branou vnikalo do jeskyně jasné, jakoby přirozené světlo. Jakoby venku bylo nebe bez mráčku a obě slunce pražila svými paprsky na ostrov Deluge.

Ren Dhark se nemohl zbavit dojmu, že i toto světlo je umělé. Bylo příliš stejné, nijak neměnilo intenzitu.

Muži a obě ženy přidali do kroku. Ve všech duších zavládl optimismus. • "Už budeme venku! Konečně na vzduchu!"

Docházeli k bráně. Předháněli se, kdo u ní bude první.

Spatřili poměrně malou jeskyni, dvě stě metrů na dvě stě, a vysokou padesát metrů.

Ale uviděli ještě něco jiného. Zaplňovalo to větší část jeskyně.

"Panebože," zaúpěl Janos Szardak. "Co je zas tohle?"

Všichni se zastavili. Jen Ren Dhark k tomu pomalu zamířil.

***

Bob Slalom ještě jednou otřel zlatou trubku, lesknoucí se a zářící ve svitu sluncí. Pak ji nasadil ke rtům.

Vyšel první, čistý tón, signál nesoucí se nad Cattanem a přehlušující rámus strojů.

Hubený mužík s prošedivělými spánky splynul se svou trubkou. Lidé zanechávali práce a poslouchali.

I Rocco zvedl prudce hlavu, vyskočil, rozběhl se k oknu a otevřel je.

"Ten ale umí foukni," řekl nechtěně a nechával se unášet melodií, on, diktátor. Hudba mu vždycky dokázala učarovat.

V té chvíli vpadl do místnosti Ligo Sabati.

"Ten muzikus už zase..."

Dál se nedostal.

"A ven!" zasyčel Rocco a vztekle se na něj podíval.

44

45

Malý Sabati se trochu přihrbil, ale nešel. "Tenhle Slalom..."

Pak ale přece jen šel. Přímo z místnosti vyběhl. Neznal se vzteky. Praštil dveřmi tak, až sebou Ali Megun, který sedel nad mapou, trhl.

"Jednou tak a podruhé zase onak!" prskal Sabati a měl na mysli Rocca,

"No a?" řekl netečně Ali Megun.

"Slaloma bylo příliš často vídat s našimi drahými přáteli,"

"Už s tím zase začínáte, Sabati?" přerušil ho rozzlobeně Megun. "Proč tu bandu nenecháte dozrát?"

Sabati se zašklebil. "Proč nechcete vyhodit Deluge atomovkami do vzduchu? Jen proto, že to mezi lidmi vře!"

"Přesné tak," odpověděl mrazivě Megun. "Ale všechno jednou bude. Nechápu, proč se kvůli tomu jeho troubení tak vzrušujete. Ten chlap to ale umí."

"To teda jo!" zasyčel Sabati. "Jenže já přijdu na to, co to jeho troubení znamená!"

Ali Megun se zasmál. "Na Zemi by vás dali do sanatoria. Jste už přímo hystericky podezřívavý. Můžete pro mě něco udělat? Nechtě mé doposlouchat to Slalomovo sólo."

Megunovi vůbec nevadilo, když Sabati vztekle odešel.

Bob Slalom hrál právě finále.

Srostl se svou kouzelnou hudbou. Od prvního tónu zapomněl na svůj úkol. Tentokrát se nemusel přemáhat a nemusel na určitém místě sklouznout do disonance.

Jeho hra byla vlastně radostnou fanfárou. Bernd Eylers dal o sobě konečně vědět a všichni Roccovi odpůrci o tom museli být informováni.

Dozněl poslední tón. Bob Slalom se pomalu vracel do skutečného světa. Nelekl se, když spatřil Liga Sabatiho, jak k němu míří se dvěma sveřepými ramenáči.

Ten mi tu ještě chyběl, pomyslel si. Vytáhl z kapsy hadřík a leštil trubku. Když vzhledl, stáli před ním.

"Slalome, tohle bylo naposledy! Rocco si nepřeje, abyste lidi vytrhoval svým hraním z práce!" štěkl Sabati. "A to je příkaz!"

Trumpetista nevěřil svým uším

Potřásl hlavou. "Oukej, beru příkaz na vědomí, ale nebudu se jím řídit, Sabati! Chcete mi snad jménem guvernéra zakázat hru na veřejných prostranstvích?"

"Zavřeme vás, až zčernáte, jestli se o to ještě jednou pokusíte!"

"To se uvidí," řekl Bob Slalom a pomalu se vracel do Cattanu.

***

Za dvě hodiny Rocco zuřil. Veliké staveniště Cattan se proměnilo v semeniště neklidu.

Před bungalovem stálo více než sto mužů, odhodlaných ke všemu. K tříčlenné delegaci, která si vynutila přijetí, patřil i Pjotr Voncev. A delegace byla očitým svědkem toho, jak Rocco servával svého nejbližšího spolupracovníka Liga Sabatiho. Ten řev byl slyšet až ven.

"To jsou kolem mě jenom samí kreténi? Proč by Slalom nemohl vnést do našeho života trochu zpestření, když ho to baví? Sabati, žádný pokyn, abyste mu to zakazoval, jsem vám nedal. Lidé mají právo si stěžovat! A dokud budu guvernérem Cattanu, tak právo bude právem."

Muži venku se na sebe podívali a spokojeně pokyvovali hlavami. Delegace v bungalovu se na Rocca dívala s nadšením, i Pjotr Voncev. Jenže ten si myslel něco úplně jiného, než vyjadřovala jeho tvář.

Prokoukl Roccovu hru. Zaslechl v jeho hlase falešný tón. Rocco zuřivost pouze předstíral, aby posílil svou pozici.

Mizera jeden, pomyslel si Voncev, když se svými kolegy opouštěl bungalov. Svůj postřeh si však nechal pro sebe.

"To by bylo," řekl Bernd Eylers a jeho tvář se podobala najednou tváři Vikinga, který pokořil moře.

Cattan mu potvrdil přijetí zprávy.

Věděl, že má ve městě báječné přátele a trochu litoval, že mu nebylo přáno, aby si vyslechl Slalomovo sólo.

Ale i tak byl spokojen. Pouze když si vzpomněl na pirani, přebíhal mu mráz po zádech.

Překontroloval paprskomet, který mu zachránil život. Nebyl žádným přítelem podobných palných /brání, ale pochopil, že tady může přežít pouze díky jim.

"A jde se dál," poručil si Eylers. S nevalným nadšením se podíval na hromadu výzbroje a výstroje. Ale to všechno mu bylo jasné už v Cattanu. A ono podomácku sestrojené vznášedlo mu posloužilo víc, než očekával.

Najednou vyvalil oči.

"To snad ne," zašeptal. "Pár pirani mi stačil na celý život!"

Seděl v podřepu na kraji džungle a zdálo se mu, že z dálky slyší zvuk příboje.

Paprskomet držel v nice, nabitý a odjištěný. Z místa, kde denní světlo zápolilo s příšeřím listoví, na něj civělo velikánské oko. Svrběly ho prsty, už chtěl stisknout spoušť, ale ani teď se nedokázal zbavit odporu ke zbraním.

Vyčkával.

46

47

Oko tam bylo stále. Zelenomodře pableskovalo. Hýbalo se. Ale nikde neviděl žádnou hlavu. A pak cosi prásklo. Už očekával, že se proti němu vyřítí medicinbal. když vtom překvapené vykřikl: "I na takové věci si budu muset zvyknout!"

Na místě, kde ještě před chvílí vidci ono potměšilé oko, teď neuvěřitelnou rychlostí rozkvétal obrovský bělostný květ, podobající se velikánskému kalichu stvořenému mistrovskou rukou.

"Chlapče, chlapče," řekl a zasunul paprskomet zase do pouzdra. "Tebe tady čeká ještě ledacos. Ale každopádně je to lepší než být stále na útěku před Roccem a jeho fízly."

Pak se shýbl, popadl nejtěžší břemeno a pomalu ho nesl do džungle.

***

Ren Dhark se k tomu blížil s neuvěřitelným klidem.

Strach necítil. Tato cizí technika se k nim nechovala nijak nepřátelsky. Vrtalo mu hlavou, proč jim vlastně pomáhá. Netušil, že mohou existovat síly, které jsou s to číst jeho nejtajnější myšlenky.

Nad sebou viděl ostrou šedohnědou skálu. I nad ní svítilo světlo podobající se dennímu svitu. Bylo však umělé, a přesto z něj nebolely oči.

Ren musel obejít součást jednoho stroje. V té chvíli před ním zasyčel jakýsi paprsek. Nestačil ani uskočit.

Paprsek ho zasáhl a ozářil ho jasným modrým svitem!

Zmocnila se ho jakási prázdnota. Neznámá síla mu odebírala energii. Přepadla ho únava. Stěží se už držel na nohou. Zvláštní tlak kolem srdce a na prsou sílil.

Modré světlo se neztrácelo a obepínalo ho, připomínalo aureolu.

Slyšel, jak Dan Riker cosi křičí. (

Před očima se mu objevily černé skvrny. Očividně se zvětšovaly.

"Ne! Ne!" vykřikl.

Modré světlo zmizelo.

Stál na témž místě jako předtím a protíral si oči.

Všechno bylo pryč, jako by to tu nikdy nebylo. Znovu volně dýchal, necítil žádný tlak na prsou a na srdci a pochopil, co to na něj Dan volal.

Otočil se a kývl na něj.

"Nechod' k tomu blíž, Rene!" varoval ho Riker.

Ren ale musel.

Musel tu obrovskou věc vidět zblízka.

Prstenec fantastické velikosti. Mohl mít tak dvě stě metrů. Průměr prstencových trub odhadoval na třicet až čtyřicet metrů.

Kov se fialové leskl a nikde nebylo ani trochu prachu.

Co mě to jen tak ozářilo? vrtalo Renovi hlavou. Mechanicky se vyhnul agregátům, roztroušeným zdánlivě bez ladu a skladu před prstencem.

"René, nechod' k tomu!" křikl na něj Dan, který už shodil své břemeno na zem a spěchal za ním.

To jsem zvědav, jestli i Dana zasáhne to modré světlo, řekl si Ren Dhark, zastavil se a díval.

Ale nestalo se nic. Oním místem prošlo přes deset mužů. Nic.

Podobný prstenec už viděli jednou, ale tento se s ním nedal vůbec srovnávat.

Zabíral přes dvě třetiny jeskyně. Zdál se být dokončen. Kolem něj ležely stroje neznámé funkce. Nacházeli díly, které mohly být docela klidně jakýmsi nástroji. Jako by si někdo jen na chvíli odskočil a zase se měl vrátit do práce.

Našli čtyři velké vchody do prstence. Byla v nich tma, vnitřek prstence nebyl vidět. Ren Dhark už nemohl potlačit nutkání vlézt dovnitř. Tázavě se podíval na Dana. Ten na něj. Pak se podíval na Arca Doorna.

, Jdeme," řekl Sibiřan.

"Manu, převezmete zatím velení?" zeptal se Ren Čobeho.

Černoch se jeho pohledu vyhnul. "Když to musí být... Oukej, Dharku."

Vtom Dharkovi zakručelo v žaludku a Dhark si uvědomil, že v této chvíli je nejdůležitější vyvést lidi z jeskyně, aby se najedli.

"Později se sem vřadíme. Ted' musíme najít cestu ven." Ren se odvrátil od prstence.

"To bude muset být ale pořádnou brána, abychom tohle dostali z jeskyně," poznamenal Sagall.

Čobe si vzal tři nádoby a spěchal s nimi ke zraněným. Vždycky, když Ren Dhark převzal velení, Čobe se stahoval do pozadí.

"Ted' ohledáme stěny!" nařídil Ren.

"Doufejme, že' východ nebude na stropě," strašil Arc Doorn.

Miles Congollon párkrát polkl a vyjeveně se na Doorna podíval. "To snad ne!"

Všichni vzhledli ke stropu. Mezi vrškem prstence a stropem byla vzdálenost patnácti metrů.

"Hledáme!" rozkázal Dhark ostře, protože se bál, že se mezi muži opět rozšíří pesimismus.

Spoléhal se na to, že svými myšlenkami opět dokáže nějaký zázrak.

Kybernetik Jo Getrup sebral jakýsi předmět a prohlížel si ho. Byl veliký asi jako krabička cigaret. Na každé ploše měl šedé a zelené body. Než mu Dhark stačil říct, aby na nic nesahal, kybernetik zmáčkl jeden z bodů.

Ren jednal bez uvažování. Odstrčil Congollona a Doorna. Tygřím skokem byl u Getrupa, který zděšené zíral na věc ve svých rukou. Bručela. Jako by běsnil jakýsi ještěr.

49

Ren vytrhl Getrupovi krabičku z rukou. Vážila asi dvě kila. Hned nato prosvítl neznámý předmět vzduchem. Naneštěstí směrem k prstenci.

"K zemi!" vykřikl v hrozné předtuše Ren Dhark. "K zemi..." A s překvapením spatřil, jak se krabička ztrácí nad prstencem.

Pak se rozpoutalo peklo. Jako by pálila konvenční děla nejtěžšího kalibru. Vyšlehl krvavý plamen, odrazil se od stropu jeskyně a rozběhl se na všechny strany.

Lidé si skryli tváře do dlaní a pocítili, jak se v jeskyni najednou ochladilo.

Pokles teploty se nezastavovali

Ren Dhark prohlédl mezi prsty ke stropu.

Nabyl šedé barvy. Pak se šedá proměnila v zářivě bílou. A pak si uvědomil, že tam nahoře se vzduch změnil v led a že jsou všichni v nebezpečí života.

Ale nestačil už dát rozkaz k útěku.

Ušní bubínky jim zaléhaly peklým duněním vycházejícím z prstence. Chlad se stále více šířil. Ren Dhark se dotkl stroje, za kterým se skryl. Byl přímo ledový.

"Ničeho se nedotýkejte!" Hlas mu přeskakoval. "Nazpátek! Musíme se vrátit!"

Znovu se podíval na strop. Nechápal, jak se tam nahoře mohl tak rychle . vytvořit takový rampouch. V základně měl průměr asi třiceti metrů a dlouhý byl deset metrů.

Od brány se ozývalo dunění.

Normálně teplý vzduch led rychlostí orkánu proudil do podchlazené jeskyně, v níž vládl silný podtlak.

Lidé stěží dýchali. Chlad se jim zažíral do plic. Zavládla panika. Dharkovi druzi se rozeběhli k bráně.

Musím ji otevřít úplně dokořán, pomyslel si Dhark. Pak zjistil, jak je obtížné se v takovéto situaci koncentrovat.

Musím tu bránu otevřít dokořán, aby proud vzduchu nebyl tak silný.

Janos Szardak, Dan Riker a Manu Čobe se snažili prchající zastavit. Bylo třeba odnést také raněné!

Panikáře přivedly k rozumu teprve namířené paralyzátory. Chlad už byl přímo nesnesitelný. Více než čtyřicet stupňů pod nulou. Orkán burácel.

Ren Dhark už propadal zoufalství.

Brána na jeho myšlenky nereagovala!

"Co je s tebou?" zařval mu do ucha Dan.

"Brána..."

Dan nechápal.

"A co je s ní? Pojd', přece tady nechceš zmrznout!"

Byli už poslední. Vláčeli k bráně poslední raněné. Orkán polevil. Vzduch se mezi dvěma jeskyněmi začal vyrovnávat, jenže zima byla stále nesnesitelnější.

Dostali se k ostatním. Stěží popadali dech.

Dřepěli po stranách brány v předešlé suché jeskyni.

"Co je s tebou, Rene?" zeptal se podezřívavě Dan,

"Proč se ta brána na můj příkaz neotevřela, Dane?"

"Blouzníš?"

"Ne! Určitě ne!" Otočil se. Ani nejlepší přítel mu nevěřil.

Getrup k němu provinile přistoupil. "Dharku, já..."

"To by se mohlo stát každému," přerušil ho Dhark. "Měli jsme štěstí a poučili jsme se. Všiml jste si té bílé skvrny na stropě?"

"Ano. Mrznoucí vzduch. Viděli jsme něco, co bychom naší technikou nikdy nedokázali. Fakt si neumím představit, jak takový pokus provést, v takovém rozsahu a takovou rychlostí. A k tomu ještě ten energetický paprsek. Moc zajímavé...", Getrup se pokusil o úsměv.

Dhark na něj mrkl.

"Ostatním radši zatím neříkejte, že vám to připadá zajímavé. Většina z nich vám zřejmě nebude momentálně příliš nakloněna."

Pak za nimi cosi zaskřípalo.

Lidé se líně otočili. Těch překvapení bylo na ně už v poslední době trochu moc.

Viděli, jak se brána pomalu zavírá.

Cesta do malé jeskyně byla opět uzavřena.

Dan přistoupil k Renovi. "I to jsi dokázal svými myšlenkami?" zeptal se ironicky.

"Ne. Tentokrát ne. Určitě ne. A proto to nechápu."

***

V zaměřovači centrále panovala báječná nálada.

Rembrouk se nedostavil do služby. Byl nemocen. Abels a Tuff z toho měli radost. Věděli, že na doktora Melasse je spolehnutí. Rembrouk bude chybět ještě několik dní. Netušil, že za tuhle dovolenou vděčí svému milému kolegovi Abelsovi.

V centrále dnes, zítra a pozítří nemohli Rembrouka vůbec potřebovat. Čekali na smluvené znamení, že Eylers dorazil k cíli.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Abels.

"Aby ne!" řekl Mills, ušklíbl se, sáhl do kapsy a něco jim ukázal.

"Už zase!" zavrčel Tuff a uchopil zdemolovaný speciální mikrofon. "Kolik jich vedení ještě může mít?"

"Zásoba jim už pomalu končí. Jenom nechápu, že jim ještě nedošlo, že je taháme za nos."

50

51

, Jim," zasmál se Abels. "To se dá snadno vysvětlit. Odposlouchávací mikrofony se nedají otevřít. A když se otevřou, tak se tím zničí. Poslední výkřik v tomto sportovním odvětví. A co se zničí, musí se zahodit. Nic se neopravuje. A tak si Roccovi technici nemohou dovolit nějaký mikrofon kvůli kontrole otevírat. Kde jsi ho našel?"

Mills ukázal na popelník. „Ještě je v něm minivysílač. Kdy má přijít Eylerův signál?“
"V..."

Rozletěly se dveře. V místnosti stáli čtyři muži. A každý s paralyzátorem v rukou.

Mills, Abels a Tuff nehnuli ani brvou. Tuff dával najevo špatnou výchovu a začal si ukazováčkem dloubat ze zubů zbytky potravy. Zároveň tak vsunul do úst mikrofon. Spolkl ho jako bonbón. "Vypadněte!" řekl Mills nevrle a otočil se v křesle. Podíval se na vetřelce. Znal je. Patřili k Roccovu speciálnímu komandu. Prováděli zatýkání.

"Ani hnout!"

Ale tři chladnokrevní spiklenci, kteří ještě teď horovali pro nebožtíka Sama Dharka, byli připraveni i na tuto eventualitu.

Tuff vytáhl prst z úst. Položil ruku na opěradlo. Nenápadně posunul nohu pod zaměřovači zařízení. Špičkou nahmatal tlačítko skrytého vifonu.

"Vstaňte jeden po druhém a ruce vzhůru!" vyštěkl na ně jeden z příslušníků komanda.

"Ani nás nehne!" řekl Tuff a dal tak vifonem heslo přátelům, kteří naslouchali v Cattanu.

"Tak vás uzemníme!"

"Nic jiného jsme ani nečekali," prohlásil Abels a pomalu vstal. "Co se asi stane, jestli znovu zaútočí amfiové..."

Zařvali na něj, aby hezky držel hubu a přistoupil k nim blíž.

"Abelsi, žádní amfiové přece neexistují!" vysmíval se Tuff. "Ani nikdy neexistovali...",
Ale nad Cattanem se náhle rozječely sirény!

Poplach!

Nálet amfijských lodí na pátou planetu!

"Vypadněte! A fofrem!" zařval Abels, aby ho v tom kraválu bylo vůbec slyšet. "Tuffe, pusť vifon!"

"Už je zapnutý!"

Rozsvítily se obrazovky přístrojů. Posádka stanice se o Roccově zatykači komando dál nezajímala.

Pak světla zablikala.

"Že by zas proud?" zařval zoufale Mills.

Tuff se otočil. Ti čtyři tam stáli pořád, ale bylo vidět, že nevědí jak dál.

Tuff sáhl vedle sebe pro brašnu s nástroji, vytáhl z ní svůj největší šroubovák a zamával jím nad hlavou. "To nás chcete pořád takhle zdržovat od práce?" Vyrázil proti čtyřem mužům.
"Zmizte, nebo dostanete přes palici!"

Vtom zhaslo světlo.

Venku ječely sirény.

"Přepni na nouzák, Millsi!" vykřikl Abels. "Já to tady ohlídám!"

Mills byl jedním skokem u Tuffa a najednou se rozmáchl pěstmi. Bez jakéhokoli komentáře. A jeho zásahy byly dobré.

Dva z těch čtyř šli do kolen. Jednomu vyrval paralyzátor z rukou. Pak je postupně vyházel ze dveří a zavřel za nimi.

Mills a Tuff se na sebe podívali a ušklíbli se.

Venku ječely sirény!

V místnosti bylo opět světlo. Abels rozsvítil. Obrazovky už byly vypnuty. Mills a Tuff se klidně posadili, jako by žádný poplach neexistoval.

"Tu hledačku schovej, Abelsi." radil mu Tuff. "Naši kámoši se určitě vrátí."

"Už se stálo! Je tady zpráva. Převeźmi ji!"

Vůbec ho nepřekvapilo, když se ve vifonu ukázal jeden z jejich nejaktivnějších spolupíklenců. Byl to ten, který tenkrát pustil do veřejného vysílání debatu mezi Roccem a Megunem ohledně atomového bombardování Deluge.

Tuff slyšel koordináty. Přesvědčil se, zda je počítač napojen. Byl a už prováděl výpočty.

"Hlasitěji!" křikl Tuff do vifonu. "V tom ječení neslyším ani slovo. Cože? Jasně, ten letový svaz jsme zachytili. Koordináty souhlasí. Vzdálenost asi sto dvacet miliónů kilometrů! Konec!" To všechno byla jen naplánovaná show.

Vedle něho seděli Mills a Abels a pokuřovali. I Tuff si teď zapálil. Sirény umlkly. Konečně mohli mluvit normálně.

"Je ještě puštěný?" zeptal se Abels.

Myslel tím onen speciální vifon.

"Jejda..."

Mills se podíval na hodinky.

"Eylers by se teď mohl ozvat."

"A jak má vědět, co se tady stalo? Budou mít strach zesílit jeho signál," řekl

Abels.

Tuff se šťoural v počítači.

"Co je?" zeptal se Mills.

Tuff se uličnický zasmál. "Mažu stopy. Na chvíli tomu našemu kouzelníkovi přiškrtím kejhák."

Pak začal počítač skutečné stávkovat.

52

53

Eylers se konečně ozval. Zaměřovači stanice v Cattanu zjistila těleso, jež stoupalo pár tisíc metrů kolmo do vzduchu a pak opět spadlo k zemi.

Najednou zaslechli ze skrytého vifonu hvízdnutí.

"Už je máj!" řekl Abels spokojeně.

"Chudák Rocco," prohlásil Mills. "Kde asi bude hledat to svoje zatykačí komando?"

Tuff však tolik nejásal. "Doufám, že ho nenapadne nějaká souvislost mezi zatykáním, poplachem a zmizením jeho čtyř poskoků..."

Někdo zacloumal zamčenými dveřmi.

"Ze by je nedostali?"

Skrytý vifon se poprvé ozval.

"Tři!" řekl nějaký hlas a víc nic.

Všichni tři vstali, jako by jim skončila služba.

"Krucinál!" zaklel Tuff. Každý by v tom viděl jen zaklení. Toto slovo však bylo určeno pro onoho muže, jenž řekl tři. Tak se dozvěděl, že Bernd Eylers vyslal smluvené znamení.

Opustili své pracoviště. Na chodbě je čekali dva muži a pobízeli je ke spěchu.

Vyšli na liduprázdnou ulici.

"Vezměte si vznášedlo a leťte až k laserovému stanovišti dva, tam vás čekají. A do večera to bude vyřízený. Rocco to musí vzdát. Budeme vás hned informovat."

Tuff si zapálil a řekl: "To jsem teda zvědav."

Ti dva, co je vedli ke vznášedlu, se sebevědomě smáli. "Musí. Jednička totiž nebude chtít nastoupit do služby, dokud Rocco nezaručí, že zůstanete na svobodě."

Tuff se rozkašlal.

"Sakra, vy na to jdete pěkně tvrdě," řekl uznale.

"Co my? My ne. My si to nemůžeme dovolit. Kolonisti mu to už pěkně znepríjemní. Jakmile jde o jejich bezpečí, tak s nimi není žádná sranda!"

"Snad to vyjde," řekl Mills a nastoupil si do vznášedla.

Pak se vznesli. Pilotoval Tuff.

"Dneska večer budeme zase určitě zpátky v Cattanu," řekl najednou. "Chcete se vsadit?"

***

Sibiřan se nijak nehájil.

Stál před Reném Dharkem jako spráskaný pes. Miles Congollon si vztekle hryzal ret. Když se od Rena dozvěděl, že Arc Doorn může za to, že se brána zavřela, nechtěl tomu ani věřit.

Doorn našel ve skalní stěně kontakty a přes Dharkův výslovný zakáz se jich dotkl.

A teď nereagují. Brána nejde otevřít. Ani Dharkovými myšlenkovými povely. Stáli teď před zdí z neznámé hmoty a nevěděli jak dál.

Najednou byl Ren Dhark jakoby mimo. Zadíval se kamsi do dále. Pak se zas podíval na Arca Doorna, který stál vedle něj se sklopenýma očima. Lehce do něj strčil.

"Doorne, uvažujme. Když jsme z té jeskyně utekli, co se tam vlastně stalo?"

Sibiřan zvedl oči. "Vy mi ještě důvěřujete?"

Ren se otočil. "Nechtě mě tady s Doornem o samotě."

Ostatní pochopili a vzdálili se.

"Doorne, na něco jsem se vás ptal. Chtěl bych od vás slyšet, zda se mýlím, nebo ne."

"Co chcete vlastně vědět?" Arc si stále ještě nebyl jistý. "V jeskyni se pod stropem vytvořilo jakési mrazivé centrum. Tlak klesal, čím větší byl ten kus ledu pod stropem a... Nojo vlastně! Při opačném procesu se tam musejí vytvořit zase přetlak. Když vzduch nemohl ven..."

"Přesně to jsem si taky myslel. Jenže nevěřím, že by tam nebyla jiná cesta ven. Proč by tam měli ten prstenec?"

"Tu kosmickou loď?" Doorn jako první vyslovil domněnku, která napadla i Dharka.

"Takže z té jeskyně je ještě nějaký jiný východ. Pravděpodobně ve stropě. Ten je teď částečně zamrzlý, a tudíž blokuje bránu. Jestliže..."

Cosí zaskřípalo. Všichni se s údivem podívali na bránu, která se najednou začala otvírat!

Ovanul je chladný vzduch. Po přetlaku nebylo ani památky.

Brána se otvírala stále víc. Přistoupil k nim Dan a významně, třebaže pochybovačně se na Dharka podíval.

"Ne," řekl Ren, "já to nebyl."

Sibiřan se rozběhl ke kontaktům ve stěně. Krátce na ně pohlédl a hned se vrátil. "Dharku, ty kontakty jsou zase v pořádku. Bránu nemohla prve reagovat kvůli přetlaku!"

Za půl hodiny už Ren Dhark pochyboval o svém zdravém rozumu. Jeskyně, v níž byl prstenec, žádný jiný východ neměla. Ledaže by se dal strop nějak odklopit.

Dan Riker zůstal stranou. Poprvé v životě se necítil v Dharkově přítomnosti dobře. Měl strach, že Dhark bude i nadále tvrdit, že dokáže otvírat brány pouhou myšlenkou.

Dan potřeboval být sám. Tenhle jeskynní komplex měl velké množství prostor

plných přístrojů. Jen pár jich bylo prázdných. O ty je zájmal jen málokdo, Všichni se točili jen kolem toho prstence.

Dan si přejel rukou přes čelo. Když pomyslel na to, co všechno už zažil, musel jen zoufale vrtět hlavou.

Ren ale všechno bral jako samozřejmost.

Stroje rozpadající se v prach. Rotující galaktická spirála...

Dana zbolelo tak silné v žaludku, až se musel chytit za břicho.

Ted' bych si dal pořádný biftek s hranolky a k tomu jedno orosené, pomyslel si.

Zamžikal. Zaslechl jakési bzučení. Něco podobného už jednou slyšel..Otočil se a vykulil oči. Natáhl nosem vzduch a ucítil vůni neznámého jídla.

Ve stěně byl otvor. Čtvercová díra. A v ní miska a vedle ní jakási nádoba.

Dan Riker nebyl nijak pověřivý, ale teď se rozhlédl, jestli někde nespátí nějakého skřítka.

Byl v téhle vedlejší jeskyni sám.

Vůně byla stále pronikavější.

A stále větší měl hlad!

Vzpomněl si, že stejně přišli k vodě.

Šel k otvoru a spatřil, že miska obsahuje jakýsi neznámy pokrm. A voněl! Pak si všiml něčeho mezi lžící a vidličkou... Teprve po chvíli si uvědomil, že jí a s velkou chutí.

Biftek to nebyl. A chyběly i hranolky. V nádobce nebylo pivo. Ale to, co tady jedl, chutnalo lépe než cokoli na Zemi a nápoj byl lak lahodný, že tomu ani nechtěl věřit.

Připadal si jako znovuzrozený.

Poprvé od deportace si skutečně pochutnal.

Jenže tvůrci tohoto labyrintu jsou už tisíce let pryč! Jak to, že mu někdo připravil čerstvé jídlo?

Uvědomil si, jak intenzivně myslel na biftek, hranolky a pivo. Srdce se mu najednou rozbušilo, když si pomyslel, že to všechno zase zmizí.

Podíval se na stěnu a skutečné. Bylo to pryč. "Ren tedy měl pravdu..."

Vrátil se do jeskyně. Nikdo si jeho nepřítomnosti nevšiml, ale za chvíli byl předmětem mnohem většího zájmu než nějaký gigantický prstenec.

"Stačí jen, když si budete něco přát! Usilovně na to myslete. Myslete na to, co byste si dali!"

Smáli se mu. Ale pár jich to přece jen zkusilo. A pak bylo vidět už jen hltavce, kteří několik dní nevzali sousta do úst.

Nikoho nezajímalo, kde se jídlo vzalo ani zda je vůbec požitelné.

Jedli a pili.

Zapomněli na všechny útrapy. Každý stál před svým okénkem jako děčko a přál si hned to, pak zase ono. Dívali se, odkud se to jídlo bere.

Chtě nechtě si museli přiznat, že to vycházelo zezadu, ale tam byla pevná skála, o čemž se přesvědčili údery pěstí.

"Já to vzdávám," prohlásil profesor Dongen, který marně hledal nějaké ovládání této podivné jídelny.

Ren s Danem se nenápadně ztratili. Zamířili k nejbližšímu vchodu do prstence a zastavili se před ním.

"Že by to byla kosmická loď?" pochyboval Dan. "Necháme se překvapit. Ale já tomu nevěřím. Třeba je nějaká řídicí centrála jako ten vznášející se prstenec v průmyslové jeskyni."

"Co tě vede k názoru, že tamten prstenec byl nějaká řídicí centrála?" Ren vyskočil na plošinu vchodu a zamířil k temnému hrozivému otvoru.

Pomalou vystoupil až nahoru.

Najednou se steny, stropy i podlaha vchodu rozzářily safírovým světlem. Zabočili chodbou automaticky doprava.

"Na nic nesahej!" upozornil Ren svého přítele.

"Neboj se! To osvětlení je ale fantastické! To bychom měli od nich odkoukat. Ani stíny nevrháme."

Prošli kolem prvních dveří, které se daly zasunovat do stěn doleva i doprava.

Místnosti hned za vchodem byly naprosto prázdné.

Ren Dhark se rozhodl, že si to nejdřív všechno obejdou.

Kruhovitý otvor nad jejich hlavami byl tak nápadný, že se oba zastavili,

"Pět, šest, sedm, osm palub." napočítal Dhark. "A žádné schody. Jako v tom mrtvém městě."

"A v té šachtě není navíc žádné jištění. Tu je divné. Jdeme dál," navrhl Dan. "Takových záhad tady bude mnohem víc."

Paluba byla široká pět metrů a vysoká přes tři metry. Měla světlešedou barvu, která v safírovém osvětlení působila velicí- uklidňujícím dojmem.

Dan najednou ukázal na konstrukci připomínající schody. "Vylezeme výš?"

Ren Dhark přikývl.

Stupně byly poněkud vyšší, než na jaké byli zvyklí, ale při nízké gravitaci na Hope jim to nedělalo potíže. Na čtvrté palubě pokračovali zase v prohlídce. Ren odsunul nejbližší dveře a zastavil se.

"Všechna čest!" žasl Riker. "Tomu ale říkám luxus!"

Nepřeháněl. Široká postel na barvami hýřící podlaze. V místnosti se vznášela jakási deska a vedle ní stály dva kusy nábytku, jež vzdáleně připomínaly honosná křesla.

"Na nic nesahej, Dane!"

56

57

"Ono se to vznáší! Že by se to tak vznášelo už tisíc let? Nechce se mi tomu věřit. Vidiš tady někde prach?"

"Všechno to pěkně v klidu prozkoumáme. Času máme habaděj," pospíchal Ren a znovu zasunul dveře.

Najednou podlaha začala klesat a dostali se na třetí palubu. O kus dál byl přechod na druhou a nakonec se dostali na první.

Vábil je otvor, připomínající bránu.

Před nimi byl jakýsi ohromný stroj.

Dan Riker se udiveně podíval na Rena Dharka. "Cos to říkal?"

"Zeje to pohon, Dane! Už jsme ho viděli jednou. V té továrně. A Doorn hned tvrdil, že je to motor."

"Ty tomu Doornovi tolik věříš?"

"Den ode dne víc. Na tohle má nos."

Dan Riker prošel kolem stroje. Čtyři metry nad hlavou spatřil ohoz. "Jak se tam dostaneme?"

Neviděli ani náznak nějakých schodů.

"Že by tohle měl být pohon? Rene, nezapomeň, že tenhle prstenec je v jeskyni. Máme nad sebou několik kilometrů horniny. Nechceš mi říct, jak se tenhle kolos může dostat ven?"

"A nechceš mi ty říct, proč ti neznámí hoši postavili ten prstenec akorát na konci jeskynního systému? Chvillemi mě napadá, že ti neznámí museli mít před něčím hrozný strach, když zalézali tak hluboko pod zem."

Dan jenom mávl rukou.

"To se asi už nikdy nedozvíme! A toto monstrum taky nikdy nepochopíme. Jen se na ty mašiny podívej! Zaoblení, prohlubeniny, nahoře ochoz. A jak se k němu dostávali? A jestli tyhle průhledné trubky jsou přístroje, pak ti mohu už teď říct, že na jejich pochopení nestačí ani jeden lidský život."

"To jsi ještě optimista," řekl vážně Ren. "Jeden lidský život na to skutečně nestačí. A my na Hope to nestačíme."

"Říkáš na Hope? Ne na Deluge?"

"To bychom to mohli vzdát už předem. Nebudeme si nic předstírat. Většina našich vědců je tak třetí, čtvrté kategorie. My potřebujeme prvotřídní odborníky. A ty najdeme jedině na Zemi."

"Ty ses zbláznil, Rene. Potřebujeme odborníky ze Země a přitom ani nevíme, kde jsme a kde máme Zemi hledat. Takže to skutečně můžeme vzdát..."

"Já to ale nevzdám. A ty taky ne, Dane! Dostalo se nám zde šance, kterou nesmíme promarnit. Naše objevy nám mohou pomoci svrhnout Rocca."

"To máš pravdu. Ale tvoje představa, že ještě někdy uvidíme Zemi nebo budeme s někým ze Země mluvit, je naprosto utopická. Nechme toho. Půjďme dál."

58

Za gigantickým pohonem našli zase přístup k horním palubám. Vše nasvědčovalo tomu, že neznámí stavitelé ze svého pracoviště utekli. Nacházeli poházené nástroje, různé věci, které oni neznámí prostě jen pustili z rukou.

"Ale nikde nevidím nic rozbitého. Chápeš to, René? Proč se už nevrátili? Když si vzpomenu, jak se ty tovární stroje samy zase rozběhly... Chápeš to?"

"Samozřejmě že ne! Jestli ani tady nenalezneme nějaký klíč k těm záhadám, tak už vůbec nic nepochopíme."

Ani si nevšimli, že se chodba najednou změnila. Přehlédli, že před velkým pažením, k němuž směřovali, byla namontována široká ochranná manžeta.

Málem to místo už přešli, když se Dan otočil.

"To je divné," zabručel, "jako by se mě někdo snažil zadržet." Pak se zasmál sám sobě a přidal do kroku, aby dohnal Rena Dharka. 1

Když před nimi vyjelo kus stěny, trhli sebou.

"Krucinál!" vyhrkl Ren Dhark. "Vždyť je to velitelské stanoviště. Teď už jsem skálopevně přesvědčen, že tahle kruhovitá roura je kosmickou lodí."

Velitelské stanoviště mělo plochu pětadvacet krát pětadvacet metrů a vysoké bylo osm metrů. Pátá paluba vytvářela v čtyřmetrové výšce jakousi uzavřenou galerii. Ale ani tady nespátřili žádný žebřík nebo schody.

Než se Ren Dhark a Dan Riker stačili vzpamatovat, prstenec se probudil k životu!

Cosí se v něm začalo hlasitě rozbíhat.

"To zase někdo..."

A oba se už hnali k otvoru, jímž do prstence vešli. Proběhli velitelským stanovištěm, že i další přepážka se před nimi otevřela, a pak už uháněli po čtvrté palubě.

Vypadalo to, jako by se v prstenci rozběhla nějaká turbína!

***

, Tuff přistál u laserového postavení Číslo dvě. Všiml si malé signální rakety, která se nakrátko ukázala na obloze.

Po krátkém svahu sbíhal k řece jakýsi muž a zuřivě mával rukama. Necháпали, co chce.

"Nevypínat!" zaslechli nakonec.

Tuff stáhl ruku od páky. "To bylo teda jen tak tak!"

A pak se už nestačili divit.

"Rychle ven!" křičel na ně ten muž. "Musím s tím zase hned do Cattanu! Tady jsou instrukce! Pospěšte si!"

Mills se zmateně díval na fólii, kterou mu muž strčil do ruky. Pak už je zajímalo

59

jen to, aby byla mezi nimi a vznášedlem co největší vzdálenost. Vznášedlo zaburácelo, a sotva se zvedlo pár metrů nad zem, prudce vyrazilo pryč,

Mills se podíval na onen příkaz.

"Tři kilometry po proudu řeky je za velkou bazaltovou skálou vchod do krytu. Pozor, nepoškodit maskování! Další instrukce vysílačkou. Fólii hned zničit!"

Za nějakou chvíli už všichni tři seděli v krytu a čekali na další instrukce.

"Myslíš, že je v Cattanu stále ještě poplach?" zeptal se Abels a neklidně se podíval na hodinky.

"Pochybuji." odpověděl Tuff. "Stále si ještě nejsem jist, zda se nám podařilo Rocca převézt."

"Klid! Jsem na příjmu!" ozval se Mills, který seděl u vysílačky, která rovněž nedávno zmizela z Roccových skladišť.

Pozor! Kontrola!

Nic víc.

Mills rychle vypnul vysílačku. Nastalo napjaté čekání, protože v podzemním krytu nemohli pochopitelně vidět, co se odehrává nahoře.

Že by je hledali Roccovi lidé?

"Proč nám neřeknou víc?" vrčel Tuff.

"Vím já? Ale na mně kartón cigaret nevyhraješ," řekl Abels.

"A na mně taky ne!" přisadil si Mills.

Ustavičně se díval na hodinky. Od varování uplynuly už dvě hodiny. Za pár minut musel znovu vysílačku zapojit, třebaže tím riskoval, že ho mohou zaměřit,

Přece v tomhle bunkru neztvrdnou navěky!

Mills zapnul příjem. Vysílačka se pomalu zahřívala. Pak se na něj oba obořili: "To je přece zpravodajská vlna, Millsi! Cos to zapojil? Taková blbost by mě..."

Zmlkli.

Ve zprávách zaslechli svá jména. Hlasatel jménem vedení města oznamoval, že Abels, Mills a Tuff se nemusejí obávat zatčení. Zároveň je vyzýval, aby se okamžitě navrátili do Cattanu nebo oznámili, kde jsou.

Vítězoslavně se na sebe podívali. Tuff se usmíval stále víc a víc a podával jim oběma ruce. "Tak co? Kdo prohrál ten kartón? Já, nebo vy?"

Krátce nato opustili svůj úkryt. Jedno slunce bylo ještě na obloze. Blížil se krátký večer. Šli pomalu po břehu směrem ke Cattanu a bavili se o Roccovi.

"Ten musí ale zuřit," konstatoval škodolibě Abels.

"To bych řek," souhlasil Tuff. "Ale nesmíme ho zase podceňovat. Ten se porážkami učí. Takovými komářími bodnutími se daleko nedostaneme, protože Rocco není žádný blbec. Brzo ho něco napadne a pak nás..."

Za jedním pahorkem se objevilo pět mužů.

Patřili k vedení města. Pohrávali si s paralyzátory a baterkami.

: Abels, Mills a Tuff se zastavili.

Převezli nás! napadlo je.

Odvedli je pod paralyzátory ke vznášedlu, jež s nimi odletělo do Cattanu. Na letišti jim krátce vysvětlili, že se mají odebrat do svých ubikací. "Ale zítra ať jste přesné na pracovišti!" "Nezdá se, že by si nás nějak zamilovali," prohlásil Abels a zasmál se.

***

Ren Dhark a Dan Riker běželi jako o život přímo do náručí nebezpečí.

Ani nevěděli, jak se ze čtvrté paluby dostali na první. Spatřili na zemi tři svíjející se muže. Přes ně šlehaly v nepravidelných vzdálenostech plameny nebo energetické výboje. Turbína přešla do diskantu. Dan Riker a Ren Dhark se divili, kde jsou ostatní.

Ti tři byli Ullman, Congollon a Doorn. Sibiřan je i v bolestech poznal. Snažil se vstát a dát jim znamení.

Tu jim zastoupil cestu Janos Szardak. Vyběhl z jedné kabiny.

"Nepřibližujte se! Těm už není pomoci!"

Jenže Ren Dhark se nemohl nečinně dívat na to, jak tři muži umírají.

Odstrčil Szardaka. Setřásl Danovu ruku, otočil se a náhodou nahlédl do místnosti na levé straně. ; Prudce se zastavil. Přivola si Szardaka. "Co se tady stalo?"

"Ullman si hrál s jedním přístrojem v téhle kabině. Přišli tam Doorn a Congollon a chtěli ho odtrhnout. A vtom vypuklo peklo..."

Ren vběhl do kabiny. Po podlaze se válely kombinézy, shýbl se pro první, kterou spatřil.

"Dane! Pojď mi pomoci!"

"Co? Vždyť nevíš, co je to za..."

"Nemluv a dělej!"

Kombinéza byla lehká jako pírko a tenká, zato však z pevného materiálu a Dan měl co dělat, aby ho do ní dostal.

Ren strčil ruce do rukávů.

Na šíji cítil něco stočeného. Když si tam šálil, zjistil, že je to kapuce.

Nasadil si ji na hlavu. Zesílený lem kapuce se dotkl zesíleného lemu na kombinézy. Renovi se zdálo, že registruje slabý elektrický výboj. Kapuce se nafoukla. Automaticky se spojila s kombinézou a neprodyšně ji uzavřela.

Ren už Dana neslyšel. Kombinéza byla teď i zvukotěsná. Dhark vyběhl na chodbu a uháněl k místu nehody.

Bylo mu jasné, že riskuje život, když nedbal plamenů a vy táhl Congollona ven.

60

61

Pak přišel na řadu Ullman, který už nejevil známek života. Nakonec vytáhl Doorna, který byl ještě při vědomí,

Dhark chvíli váhal a pak vběhl do ohniska plamenů. Necítil žádný žár.

Oči mu vítězoslavně zasvítily. Správně důvěřoval té cizí technice. Jenže pak zjistil, že se v tom podivném skafandru nějak špatně dýchá.

Chyběl přívod kyslíku!

Nedbal toho. Kolem něho zuřily plameny a odrážely se od kombinézy. Zdroj požáru byl v levém rohu kabiny. Odtamtud se ozývaly ty pekelné zvuky.

Ve výši prsou spatřil polokulovitý agregát veliký asi jako hlava, stojící na jakémsi podstavci. Čtyři tyčky dlouhé jako prst ukazovaly na otevřené dveře. V podstavci burácela ona domnělá turbína. Tyčky chrlily oheň. Ale kde je nějaký vypínač?

Ren se chladnokrevně postavil proti chrličům ohně a nevšímal si toho, co se mu odehrává na hrudi. Jako důvěra v cizí techniku byla najednou bezmezná. Nastavil tyčky do kolmé pozice.

A bylo po všem,

Ren se pokusil sundat kapuci, trhal za ni, ale nešla dolů.

Do místnosti se vrátil Dan. Pochopil, oč Renovi jde, a začal také tahat za kapuci.

Nešla odtrhnout.

Přidal se k nim ještě Janos Szardak.

Marně! Renovi hrozilo zadušení. , -.

"Milesi, jak ho z toho sakra dostaneme? Vždyť se udusí!" vykřikl Dan Riker, Držel hroutícího se přítele v náručí. Dhark už ztratil vědomí.

V tvářích obou mužů se zračilo zoufalství. Nevšimli si Doorna, jak přilezl po čtyřech. Najednou do Dana někdo strčil. Byl to Doorn.

"Položte ho, Rikere! Já mu pomohu."

Dan Rena pustil a ten sebou praštil o zem.

Doorn ho otočil na pravý bok. Hledal cosi ve výši stehén. Něčeho se dotkl.

"Já! Já... Stáhnout kapuci a...", Doorn ztratil vědomí a svalil se přes Dharkovy nohy.

Kapuce se uvolnila a Dharkova hlava se konečně dostala na svobodu.

Byl bledý. Nedýchal. Janos Szardak se ale nevzrušoval. Vyznal se v křísem'. Dan Riker to dobře věděl, a tak jen seděl a díval se.

Minuty ubíhaly. Renova tvář byla stále bledá. Janos Szardak pracoval jako stroj. Když se na něj Riker tázavě podíval, Szardak se zatvářil silně nejisté.

A právě v tom okamžiku se Ren Dhark nadechl.